

Statenvertaling

contra

Nieuwe Vertaling

door A. BERGSMA

Uitgave van het
Landelijk Comité tot **Behoud** van de STATENVERTALING

Statenvertaling contra Nieuwe Vertaling

door A. Bergsma

Ouderling van de Chr. Geref. Kerk Rotterdam-W.

Met een voorwoord van

Ds. M. Baan te Zeist en een naschrift van

Ds. A. W. Verhoef (thans Lethbridge (Alb.) Canada)

Dit is een uitgave van:

de **Gereformeerde Bijbel Stichting (G.B.S.)**

tot handhaving van de Statenvertaling en tot verspreiding van protestantse, onvervalste Bijbeluitgaven in samenwerking met het Trinitarian Bible Society (T.B.S.).

Bij de derde druk.

Wij hadden niet gedacht dat bij een eerste oplage van 25.000 exemplaren en een nadruk van enkele duizend stuks, nog een herdruk zou nodig zijn. Nog steeds is er vraag naar de brochure, waarin op het grote onderscheid tussen de Statenvertaling en de Nieuwe Vertaling gewezen wordt.

Ongepaste, onverantwoorde kritiek is ons niet bespaard gebleven, het was te verwachten! Anderzijds, in welwillendheid is van dit werkje met waardering gebruik gemaakt. Heel wat gemeenten hebben de brochure bij aantallen besteld en de catechisanten beschikbaar gesteld tot nader onderzoek.

Natuurlijk is door de voorstanders van de N.V. naar voren gebracht dat de brochure door een niet-theoloog is geschreven. Wij hebben in alle eenvoudigheid de commentaren en Schriftverklaringen geraadpleegd van die theologen, die de gereformeerde waarheid, de leer der Reformatie, verstaan en beleefd hebben. Uit dit onderzoek blijkt meer dan duidelijk dat de N.V. schadelijk is voor een goed verstaan van Gods Woord. En wanneer wij kennis nemen van de Schrift-ondermijnende gedachten die sommige „theologen van naam“ tot uiting brengen, dan kunnen we ons ook afvragen: kan het eenvoudige volk dan vertrouwen stellen in hun mateloze Schriftkritiek? Het is droevig dat de kerk te weinig aandacht besteed heeft aan een zuivere weergave van Gods heilig Woord en gezwegen heeft bij het verschijnen van een Bijbelvertaling die de Geest van het Woord bedroeft en tegenstaat.

In het slotwoord, dat onveranderd is overgenomen, schrijft Ds. Verhoef, dat t.z.t. een brochure zal verschijnen waarin vanuit de grondtalen op de bezwaren tegen de N.V. zal worden ingegaan. Door de werkzaamheden aan de in bewerking zijnde nieuwe uitgave van de Statenvertaling, aansluitend aan de Van Ravesteyn-editie 1657, is er tot nu toe niet veel van gekomen. Echter is hieraan de nodige aandacht besteed in het contact-orgaan van de G.B.S. „Standvastig“. Moge dit eenvoudige werkje er toe bijdragen dat de liefde voor het onverminkte Woord van God, dat wij in de Statenvertaling hebben, de liefde voor dit heilig Woord opgewekt en bestendig wordt tot zegen van de strijdende kerk, bovenal tot eer van Zijn Naam die prijzen is tot in alle eeuwigheid.

Juli 1972.

De schrijver.

VOORWOORD

Een woord van inleiding wil ik gaarne in dit boekje schrijven. 'k Dacht, wij mogen met deze uitgave verblijd zijn.

Nog steeds immers worden de bezwaren tegen de N. Vert. als van geen betekenis voorgesteld. Vooral de jongeren leven vaak in de gedachte, dat de bezwaarden tegen de N. Vert., ook tegen de groei en vernieuwing van de taal zouden zijn, en verouderde woorden zoals „perikelen, bagge, wijf, etc. gehandhaafd zouden moeten blijven. In dit boekje kan een ieder lezen dat het dáárom niet gaat.

't Gaat om heel wat anders!

't Gaat om de **kernwaarheden**, de **wezenswaarheden** der Schrift, dat **deze** niet aangetast, verdoezeld, verzwakt, of geheel wegvvertaald worden.

't Landelijk Comité bedoelt dan ook met „behoud van de Statenvertaling“ 't behoud van de **kern-** en **wezenswaarheden** der H. Schrift, zoals deze door de Heilige Geest zijn geïnspireerd, en door de statenvertalers, eveneens met Gods Geest begiftigd, in de vertaling zijn neergelegd.

Opmerkelijk is echter - wat u ook in dit boekje kunt lezen - dat juist de **kernwaarheden** in de N. Vert. zijn aangetast, verzwakt, of geheel zijn wegvertaald! Zo werd de N. Vert. dan ook een compromisvertaling, zich aanpassende bij de moderne geest van denken, en schriftbeschouwing.

Enkele voorbeelden kunt ge in dit boekje lezen, ten opzichte van het schriftgezag, de geboorte van de Middelaar uit de maagd Maria, de verzwakking van de woorden „hel“ en „verdoemenis“, en verder alle ongewijde ongepaste woordvorming, waar de N. Vert. vol van is, die heel het gewijde geheiligde karakter van de Schrift aantasten.

Laat ik ook een enkel voorbeeld mogen noemen.

Vele jaren terug schreef Prof. Schilder reeds in „Ons Arsenal“ over de moderne critiek op het scheppingsverhaal. Volgens de moderneren zou Gen. 1 tot Gen. 2:4 b. niet meer zijn dan een Babylonisch gedicht over de schepping, en zou in Gen. 2:4 b. - Gen. 3:24 pas het eigenlijke scheppingsverhaal zijn te vinden.

Inplaats van onze statenvertaling: „de Heere God **had** de mens geformeerd, God **had** een hof geplant, God **had** geboomte doen spruiten, de Heere **had** gesproken“ (Gen. 2:7, 8, 9, 18), geven de modernen dan de grondtekst aldus weer: God formeerde, plantte, deed ontspruiten, sprak enz. Onvoltooid verleden tijd dus inplaats van voltooid verleden tijd.

De eenvoudige lezer leest hier over heen, beseft de achtergronden van deze moderne vertaling niet. Vergeet echter niet dat de duidelijke achtergrond hier is: de moderne schriftcritiek! Deze moderne schriftcritiek vinden wij nu ook terug in de N.V. De statenvertaling is bij Gen. 2:4 b. - Gen. 3:24 geschrapt en door de moderne vervangen! Is het dan onredelijk als men spreekt over de moderne geest van de Nieuwe Bijbelvertaling? Een ander voorbeeld.

Laatst was er een dispuut tussen een ger. predikant en een pinkstervoorganger. 't Ging over de erfzonde. De ger. predikant verdedigde de erfzonde met een beroep op Rom. 5:12. De pinkstervoorganger nam dit niet, en kon zich op de nieuwe vertaling beroepen waar staat -, neen niet zoals in onze statenvertaling: „**in welken** allen gezondigd hebben“ maar waar staat „**omdat** allen gezondigd hebben“. **Omdat!** hier is de erfzonde-betrekking met Adam dus gebroken, en is het accent op de dadelijke zonde van de mens zelf gelegd.

Alweer een aantasting van de kernwaarheden der schrift, en al wat daarmee verband houdt, zoals de wedergeboorte ook voor onze kinderen.

Van betekenis is ook, dat de N. Vert. de geloofsbeleving van Gods kinderen kan raken. Zo lezen wij in Jona 2:4 van onze statenvertaling: „En ik zeide ik ben uitgesloten van voor Uwe ogen, **nochtans** zal ik de tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen“. Hier beluisteren wij het geloofsblijden van Jona, alles ondanks!

In de N. Vert. echter lezen wij: „zou ik ooit weer uw heiligen tempel aanschouwen?“ Hier is het nochtans des geloofs weg vertaald, en lezen wij het vraagteken: zou ik ooit ..? Dit alles door wijziging van het Hebreeuwse vocaalteken. Zo kan door verandering van de vocaaltekens, niet alleen het geloofsbeleving van Gods kinderen, maar ook alle wonderen, die de Schrift vertaalt, weg vertaald worden. Bekend is in dit geval hoe in de tijd van het rationalisme het wonder, dat de raven Elia voedsel brachten werd weg vertaald door eenvoudig het hebreeuwse woord: „**arabim**“ te veranderen in „**arabim**“. Niet de raven, maar de arabieren zouden Elia voedsel gebracht heb-

ben. Het wonder van dat de Heere Jezus wandelde **op** de zee werd eenvoudig vertaald door een wandelen **langs** de zee.

Zo zouden meer voorbeelden te noemen zijn, maar wij willen het hierbij laten. Juist omdat het bij het vertalen van de Heilige Schrift gaat over het **bewaren van het zuivere Woord van God**, is bezinning op de gevaren van de N. Vert. zéér en zéér nodig! Deze bezinning wordt van u gevraagd in de eenvoudige brochure die u thans wordt aangeboden.

Lees deze brochure biddend en onderzoekend, en de Heere legge in uw hart de beleving van ps. 119:84:

„Uw woord kan mij ofschoon ik alles mis,
Door zijne smaak, èn hart èn zinnen strelen“.

M. Baan, Zeist

„De oude dingen worden nieuw wanneer de
geur des Hemels zich daarover verspreidt“
(Bunyan)

INLEIDING

Het kan zijn dat u zich met gemengde gevoelens tot het lezen van dit werkje gezet hebt. Misschien vraagt u zich wel af wat voor nut het heeft de Statenvertaling te willen handhaven en daarbij de nieuwe vertaling van het N.B.G. in een kwaad daglicht te stellen. Inplaats van te zoeken naar hetgeen verenigt, worden er allicht onbetekenende bezwaren naar voren gebracht waar niemand mee gediend is. Ik hou me liever met die futiliteiten niet op. Het zou nuttiger zijn als de verdeelde kerk eens ging proberen elkaars standpunt te begrijpen. De hoofdzaak is immers dat we geloven?

Inderdaad, want zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. En dat ware zaligmakend geloof nu, want daar gaat het ten slotte om, vindt haar vastigheid, haar voedsel in de Heilige Schrift. De enige grond moet altijd zijn: „Daar staat geschreven“. Die grond is onwankelbaar wanneer de Schrift wordt beleefd. Wanneer de Schrift door het getuigenis van de Heilige Geest in het hart wordt ervaren, eerst dan kan het geloof rusten. En zo is **heel** de Schrift nuttig en tot lering, heeft de Bijbel betekenis voor het gehele leven“. De Bijbel is het Woord van God, het is het Woord van de Geest, omdat de Geest in het Woord spreekt“, schreef eens Marnix van Sint Aldegonde. Bij het aanhalen van bovengenoemde tekst moeten wij al direct wijzen op een twijfelverwekkende vertaling van het N.B.G. wat 2 Tim. 3 : 16b betreft; de N.V. heeft de uiterst zwakke vertaling: **Elk van God ingegeven schriftwoord** tegenover de veel vastere vertaling van de S.V.: **Heel de Schrift is van God ingegeven**.

De critische mens van vandaag kan, wat de N.V. betreft, er uit opmaken dat er ook Schriftwoorden zijn die **niet** van God ingegeven zijn.

Op nieuwtijdse vertalingen volgen vaaknóg nieuwere verklaringen.* Bij de gezamenlijke vertaling in het Italiaans door Rooms-Katholieken, Joden, Protestanten en Orthodoxen b.v. heeft iedere vertaler de vrijheid toelichtende noten te plaatsen bij bepaalde dogmatische punten. Iedereen zal direct begrijpen dat hieraan grote gevaren kleven voor het **behoud** van een gereformeerde belijdenis, die gegrond moet zijn op Gods Woord. En waar het nu gaat over zaken van leven en dood, over een

4 * We noemen slechts de Bijbelgedeelten in hedendaags Nederlands.

eeuwig wel of een eeuwig wee, doch bovenal om de vraag hoe God aan Zijn eer komt, zo hebben wij toe te zien dat Gods Woord in de meest zuivere overzetting tot ons komt. In het vervolg zullen wij aantonen dat de nieuwe vertaling van het N.B.G. overzettingen heeft die Gods Geest bedroeven. „Daarom is het zo veilig te blijven bij de aloude en beproefde Statenvertaling die ons als een Godsgeschenk der Reformatie geworden is“. (Prof. Wisse). Waken wij ervoor, schreef eens prof. van der Meiden, dat een verkeerde opvatting - dit kan het gevolg van een onjuiste vertaling zijn - jaren kan voortleven met zeer schadelijk gevolgen“. De kleinste afwijking in een vertaling kan bedriegelijk zijn voor de eeuwigheid“, zegt Ds. Baan.

En waar Gods Woord nu het kompas, het richtsnoer des levens is, zo achten wij het onze plicht een ieder op te wekken tot gebruik en handhaving van de oude en beproefde Statenvertaling, met afwijzing van de nieuwe vertaling van het N.B.G. De Statenvertaling is meer verantwoord en theologisch juister, de moderne leer van de „algemene verzoening“ wordt er nauwkeurig uit geweerd. Ook wat taalschoonheid betreft is deze vertaling niet te verbeteren en wint zij het zeker van de N.V. De belangrijkste eis die men aan het vertalen dient te stellen is toch wel een theologisch juiste vertaling.

Met enkele woorden willen wij nu ingaan op de argumenten die gebruikt worden om aan te tonen dat een nieuwere vertaling beslist noodzakelijk is geworden.

TAALVEROUDERING

Het valt niet te ontkennen dat het gezag van de Bijbel bij velen, in het bijzonder bij de mens der wetenschap, dalende is. Ook de belangstelling om zich in Gods Woord te verdiepen verflauwt meer en meer. Men tracht dit met meer aangepaste en nieuwere vertalingen weer enigermate aan te wakkeren, doch men is al tot de slotsom gekomen dat deze pogingen falen.

Onlangs lazen we hierover dat het van belang zou zijn als we een vertaling bezaten die verder van de Statenvertaling afstaat dan de nieuwe vertaling van het N.B.G. Want het blijkt, aldus de schrijver hierover, dat deze nieuwe vertaling te ver van de gewone hedendaagse menselijke taal afstaat, dat de vertaling van het N.B.G. alweer zo verouderd is. Bij klassieke werken echter oordeelt men vaak zo, dat deze beslist niet veranderd mogen worden, noch wat taal noch wat woordkeus betreft, anders gaat de schoonheid van het geschrevene verloren.

Prof. Brillenburgh Wurth zeide van het bekende boek van

Bunyan „De Christenreize“, dat de stijl typisch ouderwets is, en hoe komt het zo vraagt hij, dat het geschrevene toch altijd zo boeit? „De stijl“, zo verklaart hij, „is niet aan een bepaalde tijd gebonden. Bunyan's werk mag niet veranderd worden, noch wat taal, noch wat uitdrukking betreft. Want het gaat om dezelfde noden en zorgen van de mens voor alle tijden.“

Als men nu zo schrijft over het werk van een - zij het een be-
genadigd - mens, waarom dan, zo vraagt men zich af: kan dan Gods Woord niet meer verstaan worden dan alleen in „levend“ nederlands? Veel en veel meer toch dan Bunyan's boek spreekt toch Gods Woord over de noden en zorgen van alle tijden, wordt toch alleen in dit Boek de weg des levens geopenbaard en wil God zich aan arme zondaren bekend maken? Het is de geest des tijds die steeds naar nieuwere vertalingen vraagt.

Achter deze vraag schuilt de begeerte naar een eenheid die niet naar de Schrift is, terwijl ongemerkt de weg voor de moderne schriftcritici voorbereid wordt. Blijkens de vele ouderwetse woorden die we in de N.V. nog steeds aantreffen is het motief „taalveroudering“ uiterst zwak. De N.V. heeft b.v. „hoornaars“ i.p.v. horzels of paardenwesp (Deut. 7:20), „wed“ i.p.v. wasstede (Hoogl. 6:6), „den en dien“ i.p.v. de en die, „altoos“ i.p.v. altijd, en zo zouden we door kunnen gaan.

Op blz. 5 van het boekje „Nieuwe Vertaling van het N.B.G.“, door Kijne & Visser, leest men o.a. „dat de woorden „rondas en beukelaar“ (schild en pantser ps. 91:4 e.a. plaatsen) geheel in **onbruik** geraakt zijn“. Niettemin gebruikt de N.V. deze woorden.

De S.V. heeft bij Hooglied 4:4c:

Altemaal zijnde „schilden“ der helden.

De N.V. heeft:

En alle zijn „beukelaars“ van helden.

Een onlogische argumentatie dus om de S.V. in **onbruik** te doen graken, „levend“ nederlands is het in ieder geval niet.

Met dit al vraagt men zich bedroefd af of niet langer geloofd wordt dat alleen de levendmakende Geest Gods de mens bekeert en niet het „levend“ nederlands.

OECUMENE

Ongedurig als het is, haakt het schepsel naar verandering, vernieuwing en sensatie. Men gelooft in de macht der eenheid om daardoor sterk en machtig te worden. Men vreest voor isolering, men wil niet voor ouderwets aangezien worden, nochtans leert

Gods Woord: wandelt in de oude paden. Dat volk dat naar Gods geboden wil leven, zal alleen wonen, de wereld begrijpt het niet. De Statenvertaling is een struikelblok op weg naar de zo begeerde eenheid, zo wordt algemeen gedacht. Van R.K. zijde leest men „dat de nieuwe vertaling van het N.B.G. een grote vooruitgang is tegenover de oude vertaling van Synode en Staten. In taal en woordkeuze komt deze veel dichter bij de vertalingen van Rome. De N.V. zal het onderlinge oecumenische gesprek zeker vereenvoudigen“, blz. 50 „De Nieuwe Vertaling“ van Kijne & Visser. Hierop zijn gevolgd gezamenlijke vertalingen van R.K. zijde en protestanten (die niet langer protesteren) b.v. in Zwitserland, Duitsland, Amerika en Italië.* Thans colporterden roomsen en protestanten samen met de N.V. en de R.K. St. Willibrord uitgave. Niettemin werden onlangs twee predikanten in Spanje beboet voor het verspreiden van „sectarische“ lectuur n.l. het Johannes-evangelie. In hoger beroep is de boete gehandhaafd en per dwangbevel ingevorderd. Als reformatorische christenen is het toch onze plicht te wijzen op het erfgoed der vaderen? En is de Statenvertaling niet een geschenk, een wonder der Reformatie?

Het heeft toch wel iets te zeggen dat Rome, de vele secten, en kerken die de belijdenis der reformatie niet volledig onderstrepen, de N.V. gretig accepteerden.

Want het valt niet te ontkennen dat al vertalend, ook verklaarend gewerkt wordt, dit is een oude stelregel. Men proeft toch altijd weer de geest van de vertalers, ook in kanttekeningen. Het hoofdbestuur van het N.B.G. is b.v. nu weer door de kerkelijke leiders, die kort geleden in Woudschoten vergaderden, aangezocht contact op te nemen met de Katholieke Bijbelstichting om te komen tot een gemeenschappelijke vertaling van de Bijbel in de Nederlandse taal.

Hierbij wordt gestreefd naar een hedendaagse vertaling met **verhelderende** voetnoten en kanttekeningen. Ook paus Paulus VI streeft naar een nieuwe latijnse Bijbelvertaling, een revisie van de Vulgaat dus. Hiermede wordt terwille van de zo gewenste oecumene de uitspraak van het concilie te Trente 1546, aangaande deze vertaling, eigenlijk herroepen.

Want in Trente is uitgesproken dat: „Dat de Vulgaat voor authentiek gehouden moest worden, dat deze vertaling canoniek gezag heeft, haar getuigenis - d.w.z. van de Vulgaat - voldoende is om de r. k. leerstellingen te bevestigen“. Dit streven wordt algemeen gezien als een belangrijke stap op weg naar de gezamenlijke Bijbelvertalingen. Samenwerking met protes-

* En thans ook in ons land de z.g. oecumenische Bijbelvertaling.

tantse Bijbelgenootschappen, die eens met de Jansenisten een pest genoemd werden.

Bezien we nu het roomse standpunt inzake het gezag van de Heilige Schrift: „dat de r.k. kerk haar zekerheid **niet alleen uit de Bijbel** put“, tegenover het SOLA SCRIPTURA der Hervorming dus, dan hebben wij in waarheid voor dergelijke vertalingen met de „verhelderende“ voetnoten te vrezen. Daarom is het zo belangrijk te letten op het verstrekken der vertaalopdracht, n.l. door wie en waartoe. Het gevaar is ontstellend groot dat de stem der Reformatie: **Terug naar het onvervalste Woord Gods**, overschreeuwd wordt door het luid klinkend geroep naar eenheid, een **eenheid die niet naar het Woord van God is**. Dit zijn ernstige redenen om te blijven bij de aloude en beproefde Statenvertaling, daar de Statenvertalers met hun ernstige arbeid bedoeld hebben de Schrift bij ons volk te brengen, tot eer van God en tot heil van verloren zondaren.

BETERE HANDSCHRIFTEN?

Spurgeon schrijft over de King James Vertaling, die zo dicht bij de S.V. komt, „ik geloof niet dat er van de eerste tot de laatste bladzijde, in enig opzicht, een fout in de Bijbel is, noch op natuurkundig, historisch of enig ander gebied“.

Dit kan eveneens van de S.V. gezegd worden vanwege de volgende tekst dezer vertaling. Baudartius, de Arnhemse prediker, was vol lof over de S.V. nadat deze gereed gekomen was. Hij schreef aan de vertalers: „Gij hebt met Uw consorten een goed werk gedaan, brengende de nederlandse Bijbel bij zijn vader en zijn moeder, dat is: bij de eigenschap der Hebreeuwse en Griekse taal“. Wij behoeven heus niet bang te zijn dat wij in de Statenvertaling een enigszins onbetrouwbare vertaling zouden hebben. Deze kleine tekstverschillen brengen ons geen verschil in leer. In „Schriftcritiek en Schriftgezag“ blz. 14, schrijft prof. v.d. Meiden: „dat er tussen het ene en het andere overgeschreven handschrift slechts een heel gering verschil is en dat daarom niemand mene dat we daarom geen onfeilbare Bijbel zouden hebben. Deze kleine tekstverschillen brengen geen verschil in de leer“.

Aangaande „betere handschriften“ zou nog opgemerkt kunnen worden dat de N.V. vaak overzettingen heeft die de Statenvertalers, blijkens de kanttekeningen, evengoed bekend waren, doch niet wilden gebruiken. Ook valt op sommige plaatsen een merkwaardige overeenkomst met de Vulgaat (r.k. Bijbelvert. in het Latijn) te bespeuren.*

* Zie verder „Oudere en daarom betere handschriften? Standvastig mei 1972.

S.V. THEOLOGISCH JUISTER

Van de Statenvertaling mogen we geloven dat deze op godvruchtige wijze is overgezet, dat deze de meest zuivere en daardoor ook een theologisch verantwoorde vertaling is, want Gods Geest wrocht mede. Bezien we in dit verband b.v. de vertaling van het N.B.G. wat Hebr. 1:6b betreft. „Door betere of meerdere kennis der oude handschriften en kennis van de cultuur van het oosten“ vertaalde de door het N.B.G. benoemde commissie genoemde tekst: „En Hem moeten alle engelen Gods **huldigen**“. De S.V. heeft: „En dat alle Engelen Gods Hem **aanbidden**“. Daarom is het te begrijpen dat b.v. de Jehova-getuigen destijds direct tot gebruik van de N.V. zijn overgegaan. Zij ontkennen immers de Godheid van Christus en vinden steun voor hun ontzettende dwaling in de N.V. die, zeker wat deze tekst betreft, theologisch niet verantwoord is. In het gevolg worden op meer van deze verzwakkingen gewezen.

Ds. Diermanse zegt op blz. 19 in zijn werkje over „Bijbelvertalen“: „Van die eerbied voor de griekse tekst, en van een getrouw, dus niet vrij, naar eigen inzicht, vertalen en overbrengen der in de tekst vervatte zaken en gedachten, vind ik nog iets meer in onze Statenvertaling dan in de beide proeven“. (Korte Verklaring der H.S. met Nieuwe Vertaling uitg. Kok Kampen)

„Daarom mag z.i. van het nauwkeurige, zorgvuldige en volgzame van de S.V. niet afgeweken worden, hetgeen bevestigt dat wij in deze vertaling een arbeid voor ons hebben, waarin de leiding des Heeren klaar doorstraalt“.

De minderheidsnota, achterin het Deputaten-rapport der Chr. Ger. Kerken, vermeldt dan ook heel terecht de conclusie van Ds. Baan: n.l. dat de samenstelling van de commissie van het N.B.G. een heel ander beeld laat zien, dan de commissie door de Synode van 1618-1619 benoemd.

NAUWKEURIGER VERTALEN?

Van de in 1947 gevonden rollen aan de Dode Zee geeft b.v. Prof. Edelkoort in zijn boek hierover een beschouwing over de rol Jesaja. Hij merkt hierbij op dat deze rol zeer goed overeenstemt met de betrouwbare Masoretische tekst.

De rol heeft bij Jes. 32:6b „zijn hart bedenkt ongerechtigheid“, evenals de Septuagint. Prof. Edelkoort vermoedt dat bij het overschrijven van het handschrift het woord „bedenken“ in „doet“ is veranderd zoals de S.V. het heeft.

De N.V. aldus genoemde schrijver, heeft getracht zich te red-

den door te schrijven : „zijn hart brengt ongerechtigheid voort“, blz. 44.

Bedenken kan men juist van het hart verwachten. De N.V. is dus in dit opzicht geen nauwkeurigere vertaling.

Ook niet bij Jes. 40 :6 waar de S.V. heeft „Een stem zegt : Roep, en hij zegt : enz.“ (kantt. S.V. : **Stem**, te weten stem Gods, **Roep** :, of predikt, **Hij zegt** : elkeen der dienaren Gods.)

Volgens de gevonden rol moet dit zijn niet **hij** maar **ik** zeg.

De N.V., aldus genoemde professor, „heeft de moeilijkheid die daarin gelegen is gecamoufleerd“, blz. 45.

De verschrijving van het handschrift van **hij** zegt in **ik** zeg, is in de N.V.gecamoufleerd door te vertalen : **en de vraag klinkt!**

De rol heeft verder bij Jesaja 37 :18 : **al de landen**, de S.V. heeft hier : al de **landen**, mitsgaders hun **landerijen**. De meest zuivere hebreeuwse tekst is „al de landen en hun land“, dus is de S.V. wel nauwkeurig hier. De N.V. heeft hier met „alle landen en hun gebied“ beslist niet nauwkeuriger vertaald, want voor beide woorden staat één hebreuws woord. Wel springt de wetenschappelijke en nauwkeurige vertaling van de S.V. in het oog b.v. bij Jesaja 40 :12. De rol heeft daar niet zo'n correcte weergave als de S.V. Deze heeft hier een vergissing n.l. „wateren der zee“. Het woord **Majim** is hier verwisseld met **Mejam**. Hoe meer we bepaald worden bij de enorme moeilijkheden der vertaalwerkzaamheid, des te meer bewondering moeten we hebben voor de wijsheid, als een gave Gods, die de Statenvertalers bij hun werk ten toon hebben gespreid.

In de N.V. vindt men bij Job 28 :2b „en steen smelt men **tot** koper“ waarmede de tekst onduidelijk geworden is. **Uit** steen, kopererts, wordt koper gesmolten, daarom heeft de S.V. het woordje (uit) tussen gevoegd.

In Gen. 3 :17 heeft de S.V. : Dewijl gij geluisterd hebt naar „de stem“ uwer vrouw enz. De N.V. heeft : Omdat gij naar uw vrouw geluisterd hebt. Het woordje stem staat er in het Hebreuws, mag dus niet weggelaten worden. Hand. 20 :28 S.V. : verkregen door „Zijn eigen bloed“, N.V. : verworven door „het bloed van zijn Eigene“. Het eerste spreekt duidelijker van Gods bloed dan het tweede.

Nochthans zijn deze geringe afwijkingen bij het vertalen van genoemde teksten minder reden om zich ongerust over te maken. Doch we zullen verder zien dat ook waar het de leer, waar het zelfs Gods eer betreft, de N.V. vertalingen heeft, die beslist niet aanvaard kunnen worden.

BEGRIJPELIJKER?

Het heeft er veel van weg of er door de commissie van het N.B.G. naar gestreefd is zover mogelijk van de overzetting der S.V. vandaan te blijven, men vindt in de N.V. verscheidene vertalingen die uit lust tot veranderen er niet duidelijker op zijn geworden. De N.V. heeft bij Amos 7:7 b.v.: „Zie de Here stond bij een loodrechten muur, met een paslood in zijn hand“. Men kan zich terecht afvragen waarom moet er een paslood gehouden worden „bij“ een loodrechte muur? Is die muur niet loodrecht? De S.V. is hier veel juister want daar vindt men: De Heere stond „op“ een muur, die **naar het paslood gemaakt was**“. En dan begrijpt men direct dat de naar het paslood gemaakte muur, niet langer loodrecht was. Het volk van Israël dat de muur afbeeldt, was in ongerechtigheid verzonken, de muur was vervallen.

Bovendien als men een muur met het paslood meet, gaat men er „op“ en niet er „bij“ staan zoals de N.V. heeft, want de muur moest van onder tot boven gemeten worden.

Exegetisch is daarom de vertaling onjuist en onbegrijpelijker geworden. In Jer. 31:29b leest men in de S.V. „de tanden der kinderen zijn **stomp** geworden“, om de vertaling begrijpelijker te maken heeft de N.V. vertaald dat de tanden „slee“ zijn geworden, een woord dat zelden meer gebruikt wordt.

In Prediker 8:8 wordt gesproken over de dag des doods, over de doodsstrijd.

„Er is geen mens die heerschappij heeft over **den geest**, om den geest in te houden, en hij heeft geen heerschappij over den dag des doods ook geen wapen in deze strijd“ aldus de S.V.

De N.V. noemt de geest des adems hier **wind**, dus in zijn dood heeft hij geen macht over de wind? „Geen wapen in deze strijd“ wordt nu: „er is geen verlot tijdens de strijd“ enz. Ook al willen we het nieuwe voorstaan, we zullen toch eerlijk moeten erkennen dat de N.V. er heus niet begrijpelijker op is geworden. Ook niet bij Pred. 12:5:

S.V. En dat **de lust zal vergaan**.

N.V. En de **kapperbes niet meer helpt**.

Bij het naderen van de dood vergaan de lichamelijke geneugten. Nu is het: De kapperbes helpt als geneesmiddel niet meer. Dit stemt overeen met de Vulgaat, zoals de N.V. op meerdere plaatsen hiermede in overeenstemming is.

AANGEPASTE VERTALINGEN

Hieronder een enkel voorbeeld hoe vertaald kan worden zonder

dat de mens der zonde zich behoeft te ergeren, o.a. bij Joh. 5:29b:

S.V. „Wie het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis“

N.V. „Wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel“

N.V. 1964 (Johannes Evangelie) „maar wie het kwade deden, om veroordeeld te worden“

Steeds meer de scherpe kantjes eraf.

Joh. 8:7b: S.V. „Wie van ulieden **zonder zonde is**“ alzo ook de N.V.

In het nieuwe Johannes Evangelie (1964) is dit geworden „Wie **niets op zijn geweten heeft**“.

Zodoende begrijpt men de opmerking dat we een vertaling moeten gaan krijgen die nog verder van de S.V. afstaat; dat heet hedendaags „levend“ nederlands.

Een taal die meer past in het hedendaags gevoelen. Een voorbeeld hiervan vinden we o.a. ook bij:

Spreuken 12:4.

S.V. Een kloeke huisvrouw is een kroon haars **heren**.

N.V. Een degelijke vrouw is de kroon van haar **man**.

Begrijpelijk is deze vertaling in een tijd van gelijkstelling van de vrouw en de man. Maar een oprecht vertaler zou toch niet mogen verduisteren, dat er in de grondtekst wel degelijk „heer“ staat.

Hooglied 4:9.

S.V. Gij hebt Mij **het hart genomen**, Mijn zuster, o bruid! gij hebt Mij **het hart genomen** met een van uw ogen, met een keten van uw hals.

N.V. Gij hebt mij **betoverd**, mijn zuster, bruid, **betoverd** met één blik van uw ogen, met één snoer van uw halsversiersel.

Is het niet de hemelse Brudegom onteren, te beweren, dat Hij zo zou spreken tot Zijn Bruid als in de N.V.? Het geestelijk gehalte van het Hooglied wordt zo weggeslagen. Zelfs de vrijzinnige Leidse vertaling heeft nog „Gij hebt mij in het hart getroffen“ enz.

Het Hebreeuwse werkwoord, hier gebruikt, hangt dan ook rechtstreeks samen met het Hebreeuwse woord voor „hart“.

De vertaling „betoveren“ moet dan ook ten zeerste worden afgewezen. Hoe blinkt de voorzichtigheid en de ware godsvrucht uit in de S.V.

Aan het levendmakende werk des Geestes wordt zodoende

steeds minder behoefte gevoeld, het verstand vertaalt en verklaart naar eigen inzicht.

BETER VERSTAAN DER HEILSBOODSCHAP?

Zoals wij hebben aangetoond en dit ook in het vervolg zullen doen, betreft de afwijzing der nieuwe vertaling van het N.B.G., niet alleen de natuurlijke of historische gebreken van deze vertaling, doch wat het belangrijkste is ook de zuiverheid der leer. Wat o.a. Jesaja 7:14 betreft moet van de N.V. helaas gezegd worden dat deze „het onmogelijke bij de mens, doch mogelijk bij God“ terug gebracht heeft tot een **misschien**. Het bovennatuurlijke, het onbegrijpelijke en verhevene van Christus' komst op aarde is in de vertaling van het N.B.G. teruggebracht tot een natuurlijk, menselijk kunnen. De samenstelling van de commissie „uit alle richtingen“ spreekt hier o.i. een woordje mee. Zowel het Deputatenrapport der Chr. Ger. Kerk, als Prof. van der Meiden (Rectorale Rede) spreken uit, dat alleen hier het woordje MAAGD juist is en dat het woord „Jonkvrouw“ onjuist is. Deze vertaling bedroeft de Geest van het Woord, omdat het hier betreft de geheimnisvolle, wondervolle komst van het Woord dat vlees geworden is. Want dit is het wonder: MAAGD EN TOCH ZWANGER - ZWANGER EN TOCH MAAGD.

Van den beginne af is de buitengewone en bovennatuurlijke geboorte van Christus, uit een MAAGD, bekend gemaakt als het zaad der vrouw, niet als het zaad der man, zonder de wil des mans, geworden uit een vrouw (Gal. 4:4).

Voor Maria was het een wonder omdat zij geen man bekende: buiten alle twijfel de verborgenheid der Godzaligheid is groot, God geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16).

Onbegrijpelijk is het dan ook dat de N.V. bij Matth. 1:23, een tekst die verwijst naar Jesaja 7:14, daar wel met „MAAGD“ vertaalde. Ook de „zeventig“ hebben het woordje ALMAH juist vertaald alsof het hebreeuwse woordje BETOELA er stond dat voor geen andere uitleg vatbaar is. Dr. Gravemeijer zegt ervan in zijn Dogmatiek (deel 2 blz. 354) dat de Evangelist Mattheüs, hier tegen alle wederspraak in uitdrukkelijk vaststelt: MAAGD. „Haar maagdelijke reinheid wordt niet alleen door de betekenis des woords vereist en ondersteld, maar het wordt door de Godsspraak noodzakelijk vereist, want wat teken, wat wonder zou het anders zijn?“ Luther zegt over deze tekst: „Indien mij een jood of christen kan bewijzen dat ALMAH in de Schrift iets anders dan MAAGD betekent, die kan bij mij 100 mark komen halen“. Calvijn beschuldigde de Joden reeds

van Schriftverdraaiing wat Matt. 1:23 betreft, daar de Joden hier beslist niet het woord Maagd wilden hebben. En wanneer bij Matt. 1:23 naar Jes. 7:14 verwezen wordt en men twee geheel verschillende overzettingen heeft is dit een verschrikkelijke inconsequentie. Dat een jonkvrouw zwanger wordt is tenslotte geen wonder meer en wij menen daarom met vrijmoedigheid te mogen zeggen dat deze vertaling Gode bedroevend is.

Wat Lucas 1:34 betreft: Maria vond het een onbegrijpelijk wonder zwanger te worden omdat „zij geen man bekende“ zoals de S.V. heeft. De N.V. is hier niet vast en kan twijfel doen rijzen waar vertaald is: „daar ik geen **omgang** met een man heb“. Deze twijfelverwekkende overzettingen geven reeds voldoende grond de N.V. af te wijzen; echter, er zijn meerdere ernstige bezwaren.

MEERDERE RICHTINGEN VOLDOEN

De harde, maar ware en betekenisvolle woorden z.a. HEL en VERDOEMENIS komen in de N.V. minder voor dan in de S.V. Zit hier niet achter het zoveel mogelijk bevredigen van alle richtingen op het kerkelijk erf? Ook in de prediking wordt de ontzettendheid des oordeels voor de onbekeerden nagenoeg niet meer genoemd of ten zeerste verzwakt. Men gebruikt bij voorkeur termen of uitdrukkingen, soms in naam van schoonheidsgevoel of van welsprekendheid, die het besef der rampzaligheid afstompen. Zie hierover o.a. „de Dood en het Hierna-maals“ van Prof. Wisse. Dr. A. Kuyper schrijft in E. VOTO, 3, blz. 309:

„Als een hamer die de rotssteen te pletter slaat moet dit ontzettende Woord van God week aan week op de zielen dergenen, die zich tot dusver verhard hebben, neerkomen. Het moet u allenkskens onmogelijk gemaakt worden om nog langer tegen Uw God te staan, zodat ge tenslotte één van beide doet: of het aan God gewonnen geven, of uitgaat en zegt: onder zulk een prediking kom ik niet meer“.

In de brochure van Ds. M. Baan („de Nieuwe Bijbelvertaling in discussie“) blz. 14 leest men over het woordje **verdoemenis** o.a. bij Rom. 8:1 waar de N.V. **veroordeling** heeft:

„Het griekse woord „katakrima“ is hier verzwakt tot alleen maar veroordelen, hoewel dit oordeel, gerekend met heel het verband der Schrift, het zwaarste oordeel is wat maar te denken is, n.l. de verdoemenis!“

Het Deputatenrapport zegt dat in het oudnederlands „verdoemen“ veroordelen betekent.

De N.V. bedoelt een vertaling te zijn in hedendaags nederlands, een hedendaags woordenboek echter leert ons dat VEROORDELEN schuldig verklaren is, dat VERDOEMEN **veroordelen tot de helse straf betekent**. Is dan de N.V. niet hedendaags of is er geen verschil meer tussen deze twee woorden?

Ds. Baan merkt in genoemde brochure terecht op: „Dat de één tracht door critiek op de Schrift het Woord Gods feilbaar te maken, een ander door 't bewerken van een nieuwe vertaling“.

We noemen slechts:

Exodus 32:33.

S.V.: Die **zou** Ik uit Mijn boek delgen, die aan Mij zondigt.

N.V. Wie tegen Mij gezondigd heeft, **zal** Ik uit Mijn boek delgen.

De kanttekening der S.V. verklaart: „Versta hierbij: indien Ik iemand daaruit zou delgen!“

De remonstrant Episcopus had als bezwaar tegen de S.V., dat er het „geloof van Dordt“ en de „theologie van Calvijn“ in te vinden was. Als voorbeeld noemde hij deze tekst, waar immers in de S.V. zo duidelijk de leer van de uitverkiezing en van de volharding der heiligen wordt gehandhaafd. Uit twee mogelijkheden van vertalen kozen de S.V. degene, die in harmonie was met het ganse schriftgetuigenis aangaande het Boek des levens, dat vast gebouw van Gods gunstbewijzen.

De N.V. volgt liever de remonstrant Episcopus na. Maar wie kan er nog zalig worden, als de N.V. gelijk heeft?

NOODZAKELIJK TER WILLE VAN DE JEUGD?

Sommige voorstanders van de N.V. achten het gebruik der N.V. noodzakelijk ter wille van de jeugd, daar gevreesd wordt dat zij anders de kerk de rug toe keren d.w.z. indien de S.V. gehandhaafd blijft. Is het niet de taak der kerk juist in het belang der jeugd, om eerbied en liefde tot de Heilige Schrift hen bij te brengen.

Liefde tot Gods Woord in de aloude Statenvertaling waarvan Dr. C. C. de Bruin zegt: „een stijlvol geheel van stoere schier strakke monumentaliteit, als gevolg van een vertaalwerk dat een **geloofswerk was?** (zie „De Staten-Bijbel en haar voorgangers“ door Dr. C. C. de Bruin blz. 310). Deze vertaling werd ook door het volk destijds zo volledig geaccepteerd, dat zich geen stenen voor brood wilde laten verkopen. In deze geest dient de jeugd onderwezen te worden, waarom de Statenvertaling zo nuttig, zo theologisch verantwoord is, ja ook wat de schoonheid van taal betreft. Want het oosters aanzien, het oosters coloriet is

er in behouden (Ds. Diermanse in „Over vrij vertalen“). Is het verder niet opmerkelijk dat in die kerken waar de N.V. direct geaccepteerd is, men ook vaak bezig is om met behulp van film, toneel e.a. vermaak de jeugd aan de kerk te binden? Vergeefse pogingen, de wereld biedt in dit opzicht altijd nog meer, hoewel het de ziel leeg laat.

Verder bestaat het gevaar dat wanneer men terwille van de jeugd een vertaling invoert om hen te behagen, dat men de ouderen en al de liefhebbers van een zuivere en onverminkte vertaling, van de kerk doet vervreemden.

De ouderen moeten zeer zeker begrip voor de jeugd tonen en hen helpen onderwijzen, dit kan ook door hun liefde op te wekken voor een zuiver overgezette Bijbel, niet met een minder scherpe vertaling, met zachtere uitdrukkingen die de jeugd op een dwaalspoor brengen kan.

Waar ook de jeugd evengoed tot God bekeerd moet worden kan men het, ook wat een vertaling betreft, niet te nauw nemen.

VERTAALOPDRACHT

Het vertalen van de Bijbel is een hoogst ernstige en gewichtige bezigheid. Het bestaat daarin om de inhoud van de Heilige Schrift, het door Gods Geest letterlijk ingegeven Woord, zo juist, zo duidelijk mogelijk, in heldere verstaanbare taal tot de gemeente te brengen. Een slecht vertaalde Bijbel is niet het Woord van God, doch een woord van mensen. De opdracht der Synode van 1618-1619 was: uit te gaan van de grondtekst en gebruik te maken van de beste overzettingen en waartoe mannen gekozen werden (door de Kerk), niet alleen geleerden, doch ook godzalige vrome dienaren des Woords. In de praktische voorschriften die de Synode vaststelde weerspiegelde het Schriftbeginsel der Dordtse vaders, die in de Griekse en Hebreeuwse tekst zowel materieel als formeel het Woord van God, de taal van de Heilige Geest zagen. En zo werd de vertalers een objectieve wetenschappelijke overzetting opgelegd. Door hun werk is de S.V., als een consequent toegepaste vertaalmethode „**één der getrouwste vertalingen geworden**“.

(zie „De Statenbijbel en zijn voorgangers“ dr. C. C. de Bruin, blz. 278 en 304.)

Het voorschrift behelsde verder: de Bijbel ook bij die dienaren des Woords te brengen die de grondtalen niet kenden, die dus alleszins afhankelijk waren van een zuiver vertaalde tekst.

Daarom moet de kerk zorgen voor de beste vertaling, „want dit raakt de waarheid, de ere Gods, de roem van Christus, de eerbiediging van de Heilige Geest, het heil der kerk en dus ook mijn zaligheid“ (Prof. v. d. Meiden). De kerk moet dus zorgen dat de lamp van Gods Woord helder brandt in deze tijd van vervlakkings, verschralling en toenemende critiek op Gods onfeilbaar Woord.

Wanneer de kerk hiertoe niet langer in staat is, past haar alleen schuldbelijden vanwege haar onmacht. De verdeeldheid der kerk kan geen verontschuldiging zijn want deze is voortgevloeid uit het verlaten der waarheid in Schrift en Belijdenis.

Het aanvaarden van de nieuwe vertaling van het N.B.G. is een stap verder op deze weg. De Statenbijbel, unaniem beoordeeld als de „Nederlandse Bijbel bij uitnemendheid, een vertaling die weerklinkt in het hart van Gods volk, door onze vaders in geloof vertaald, een wonder monument, hoge wetenschappelijke waarde, eenheid van taal en stijl, draagt het vurige stempel van sterk gelovige persoonlijkheden der vertalers, zij heeft iets van de zalving van de Heilige Geest en spreekt onmiddellijk tot het vroom gemoed; geen enkele vertaling kan in dit opzicht de Statenvertaling evenaren“. (Ds. Hoekstra).

Daarom is het terzijde stellen van deze Vertaling te betreuren en gevaarlijk!

Van de N.V. lezen we o.a.: „dat deze een moderne wereldse inslag heeft, moeilijk te aanvaarden is, zij doet denken aan een geest van algehele vernieuwing van levenswaarden, zij bevat veel bezwarende teksten, brengt funeste gevolgen met zich door o.a. verdeeldheid in kerk, school en gezinnen, dat het vrijgeven der N.V. tot schade der kerk kan zijn enz.“

Houden wij ons aan de Statenbijbel waarvan o.a. Ds. Dubois gezegd heeft: „Werk van Godsvrucht, geleerdheid en geloofsvolharding. Statenbijbel, Werk des Heeren, gave Gods, waardoor Gods volk meer dan drie eeuwen is getroost en gesterkt“. (Bijbelherdenking bij Bijbelverdenking).

Besluiten wij dit gedeelte met enkele regels uit het voorwoord der Statenvertaling:

„dat wij van de beginne der Reformatie af in deze landen ter harte genomen, en met alle vlijt en zorgvuldigheid getracht hebben te bezorgen alles wat tot goede welstand en voortplanting van de oprechte, ware Christelijke Gereformeerde Religie en de zuivere Godsdienst heeft mogen strekken en nodig was; en onder anderen mede dat Gods Heilig Woord,

naar den rechten zin, oogmerk en verstand van de grondtekst en taal, waarin God de Heere Almachtig genadelijk geliefd heeft Zijn leer en godsdienst door ingeving des Geestes te openbaren, mocht worden uitgelegd, geleerd en gepredikt; opdat daardoor de zaligheid der zielen en het eeuwig welvaren meer en meer bevorderd zoude worden".

Deze opdracht, door de genade Gods uitgevoerd, moeten wij ons steeds voor ogen houden, zodat wij nimmer behoeven te twijfelen of wij wel een juist vertaalde Bijbel hebben in de Statenvertaling.

VERSCHIL IN OPDRACHT (N.V.)

Met alle respect voor het N.B.G., voor wat dit genootschap tot stand brengt in het verspreiden van de Heilige Schrift, meent de schrijver nochtans dat genoemd instituut niet de taak op zich had moeten nemen van zulk een gewichtige vertaalarbeid, aangezien dit de taak der kerk is.

De opdracht voor de Statenvertaling kwam tot stand na een week vergaderen der Synode van Dordrecht in 1618-1619, deze opdracht ging dus van de Kerk uit, de Synode nam het besluit hiertoe.

De vertaalcommissie voor de N.V. is door het Hoofdbestuur van het N.B.G. vastgesteld en samengeroepen, nadat het Hoofdbestuur de taak van het tot stand brengen van een nieuwe vertaling aanvaard had, een kerkelijke opdracht was er dus niet.

Gezien nu de uiteenlopende richtingen in de aldus samengestelde vertaalcommissie, uit allerhande kerken en kring, mag toch met recht de vraag gesteld worden of de eigen voorstelling, wijze van zeggen in getrouwheid en oorspronkelijkheid aan de grondtekst bewaard is gebleven? Want Prof. Grosheide zelf zegt: wanneer iedere theologische richting de Bijbel gaat vertalen, dan ontstaan er in een land een massa bijbelvertalingen naast elkaar", en verder; „iedere Bijbelvertaler zal **onwillekeurig zo vertalen**, als in overeenstemming is met zijn **eigen theologisch standpunt**".

Zoals reeds opgemerkt is en hetgeen prof. Grosheide bevestigt - ook Prof. van Beek - „kan aan **verklarend vertalen** niet ontkomen worden - de vertaler legt ongemerkt gauw **zijn gedachten** in een vertaling. „Wanneer de vertaler echter „geestverwant" is met de schrijver behoeft dit geen onzuivere vertaling te worden. Waar het nu de vertaling van de Bijbel betreft is in de eerste plaats nodig het deelachtig zijn van de Geest van het Woord, een opdracht die aan de vertalers der S.V. gesteld is.

Kan dit van **alle** vertalers uit de commissie van het N.B.G. gezegd worden, gezien hun geschriften, hun kerkelijk leven en hun predikaties? De commissie bevatte toch ook vrijzinnig Hervormde theologen? In de opdracht aan de vertaalcommissie van het N.B.G. lezen we niet, zoals deze luidde aan de Statenvertalers: „Zij dienden niet alleen de taalkundige en theologische bekwaamheden te bezitten, maar moesten vrome, tevens mannen van een godzalige levenswandel zijn“. Wij lezen er in meerdere geschriften van dat „de Statenvertaling door de werking des Heilige Geestes“ is tot stand gekomen en eeuwen lang kerk en volk zegen gebracht heeft.

Van de tot stand gekomen vertaling van het N.B.G. lezen we: „dat deze noodzakelijkerwijze het karakter draagt van een compromis“ en verder „Want ook ten aanzien van de taal en stijl van de N.V. moest noodzakelijk een compromis gevonden worden“ (blz. 20 en 30 Kijne & Visser over de N.V. van het N.B.G.). Nadat de S.V. gereed gekomen was beschuldigde de roomse schrijver A. van Geluwe: „den Synodalen Staten Bijbel van trouweloosheden, vervalschingen, misslagen en een willekeurig verkorten en verlangen van Gods Woordt“ (Dr. C. C. de Bruin in „De S.V. en zijn voorgangers“ blz. 321).

Thans leest men van r.k. zijde dat de N.V. het onderlinge gesprek zeker zal vereenvoudigen. Hieruit zou het verschil in vertaalopdracht of in het uitvoeren ervan reeds kunnen blijken, doch men oordele zelf naar hetgeen de N.V. vertaald heeft.

Hoe wij, echter over dit alles mogen denken en welke voor- en nadelen wij zouden willen aanvoeren, de hoofdzaak is: hebben wij in de N.V. van het N.B.G. een even zuivere vertaling als in de S.V.? Deze vraag moet ontkennend beantwoord worden, en waartoe de volgende teksten als bezwarend materiaal naar voren gebracht kunnen worden.

EERBIED

Voor wij in het vervolg enkele teksten, die bezwaarlijk aanvaard kunnen worden aanvoeren, willen we eerst nog een enkel woord zeggen over de vertaling van de Naam: HEERE. Vroeger werden de wetten des Heeren op perkamenten rollen met de grootste nauwkeurigheid overgeschreven. De schrijver moest niet alleen goed kunnen schrijven, doch ook met liefde en de grootste omzichtigheid te werk gaan. Iedere fout in de overschrijving moest worden weggekrabd, zo onzichtbaar mogelijk. Was echter de naam Gods verkeerd geschreven, dan moest het gehele stuk perkament door een nieuw worden ver-

vangen. Van dit ontzag voor de Heilige Naam des Heeren vindt men in de N.V. niet veel meer terug, terwille van „bij de tijd“ te willen zijn schrapte men zonder bedenken de letter e, en wordt de naam Gods met vier i.p.v. met vijf letters aangegeven. Dit vervult velen met droefenis, daar het toch volstrekt onnodig ja ook niet toelaatbaar is.

Zelfs in het burgerlijk leven zijn eigenmachtige naamsveranderingen onbetamelijk. De Vereeniging tot Verspreiding van de Heilige Schrift te Amsterdam b.v., verzendt in 1965 nog brieven met „nieuws over haar vereeniging“. Zij handhaaft volkomen terecht haar naam in de oude spellingswijze.

Niemand, dan het bestuur, heeft het recht deze naam te wijzigen, ook niet met één letter. Getuigt het daarom niet van weinig eerbied om de naam: HEERE in HERE te veranderen? De naamvalsuitgangen o.a. (**de** of **den**) zijn door de nieuwe spelling gewijzigd, niettemin gebruikt de N.V. heel inconsequent nog **den** i.p.v. **de**.

GETROUWHEID

„Het gaat bij het vertalen van de Heilige Schrift over twee zaken: 1e De Bijbel tot het volk brengen, tot zijn bewustzijn. Hoe duidelijker, hoe meer nabij gebracht, des te beter zouden wij zeggen. Doch hier is een grens, want het 2e is om de Heilige Schrift **getrouw** te brengen, daaraan **niets**, afdoen, als het kon, want het is het Woord des levenden Gods. Want de schoonheid en zuiverheid van onze taal naar onze hedendaagse opvattingen, zijn niet van dat belang, als het bezit van het zoveel mogelijk in alle opzichten **ongekrenkte** Woord Gods in de hand van ons volk in al zijn lagen.

Zo voorzichtig mogelijk overgeven in het nederlands. Men kan soms, door met zo heel gewone platte taal, de hoge zaken der Schrift neerhalen of krenken, er mag wat te denken, wat te peinen overblijven. Men moet het gewone mensenverstand niet voor al te stomp aanzien“

(vrij naar Ds. A. M. Diermanse „Een nodig wederwoord“)

Naar aanleiding van het boven aangehaalde n.l. het **ongekrenkte** Woord Gods, zouden we de commissie van het N.B.G. een ernstige gewetensvraag kunnen voorleggen wat Ps. 86:2 betreft. Het woord, waar het hier om gaat, komt vaak in het oude testament voor.

Waarom heeft de N.V. **steeds**, evenals de S.V., vertaald met „gunstgenoot“, maar hier, uitgerekend **hier**, waar het de grond van een smeekbede is, dit genadebedelende woordje vermeden en heeft men liever vertaald met „godvrezend“? Vergelijk in de N.V. Deut. 33:8, 1 Sam. 2:9, 2 Kron. 6:41, Ps. 4:4, 30:5, 31:24, 37:28, 50:5, Spr. 2:8.

Over het neerhalen der Schrift in platte taal, waarmede deze gekrenkt wordt, vinden we b.v. een voorbeeld in de N.V. bij Hooglied 1:9, er zijn meerdere voorbeelden!

S.V. Ik vergelijk u bij de **paarden** aan de wagens van Farao.

N.V. Bij een **merrie** voor Farao's wagens vergelijk ik u.

De S.V. vergelijkt Gods Kerk met de paarden aan Farao's wagens, ziende op de kracht des gebeds. Hoe plat en banaal steekt de N.V., die taalkundig niet noodzakelijk is, daarbij af!

Wij noemden dit werkje: **Statenvertaling-contra-Nieuwe Vertaling**.

Behalve hetgeen reeds genoemd is, zal een ieder bij nadere beschouwing van de hierna vermelde teksten, de grote afstand bespeuren tussen de beide vertalingen. Misschien wordt dan verstaan wat iemand van de N.V. zeide: Ik vind er mijn hart niet in verklaard.

OUDE TESTAMENT

Gen. 4:13

S.V. En Kain zeide tot den Heere: Mijne misdaad is groter dan dat zij „vergeven“ worde,

N.V. Toen zeide Kain tot den Here: Mijn misdaad is te groot om de „straf te dragen“,

Kain geloofde in zijn wanhoop niet aan vergeving. Hij ziet zich dus van elke genade uitgestoten en heeft als het ware de hel al voor ogen en een voorsmaak van de eeuwige rampzaligheid. Dit komt in de S.V. goed tot uitdrukking.

Maar in de N.V. vinden we bij Kain een zelfliefde, om maar van de gevolgen van de straf af te komen, een (eigenlievende) aandrang op God, om matiging van de straf te ontvangen.

Het meest gezaghebbende woordenboek van de Hebreeuwse taal (dat van de Duitser Gesenius, uitgave 1921) heeft deze tekst precies eender vertaald als de S.V. (pag.434).

Gen. 4:14

S.V. Zie, Gij hebt mij heden verdreven van de „aardbodem“, N.V. Zie, Gij verdrijft mij heden uit het „land“,

De N.V. verkleint hier de straf, „land“ is beperkter dan „aardbodem“.

Er dient hier op gewezen te worden, dat de Heere in Zijn spre-

ken tot Kain **driemaal** achter elkaar het Hebreeuwse woord gebruikt, waar het hier om gaat (in de verzen 10, 11 en 12).

Ook de N.V. heeft het daar door „(aard-)bodem“ vertaald. Zou datzelfde woord: („Gij zijt vervloekt van de aardbodem“) nu in het antwoord uit Kains mond ineens veel beperkter zin hebben? Wat een onbegrijpelijk slordig vertaalwerk!

Gen. 6:3

S.V. Mijn Geest zal niet in eeuwigheid „twisten met de mensch“.

N.V. Mijn Geest zal niet altoos „in den mens blijven“.

Was de zondige mens dan Gods Geest deelachtig? Het gaat hier niet over de levensadem, Mijn Geest met hoofdletters, of wordt bedoeld dat de mens sterven zal? Het is een voorrecht als God nog met de mens der zonde twisten wil, dit mist de N.V.

De N.V. is geheel willekeurig zonder dat hier in de letter van de tekst reden toe bestond, van de Hebreeuwse tekst der Masoreten is afgeweken, om de vertaling van de Septuaginta na te volgen. De S.V. hielden zich bij de Hebreeuwse tekst. Waaronder volgde de N.V. die kennelijk foute (van het Hebreeuwse origineel afwijkende) vertaling. Wilde men de inhoud van die originele tekst niet? Liever de Geest in de zondige mens, dan een weet hebben van en twist van Gods Geest met de mens der zonde.

Gen. 17:1

S.V. De Heere zeide tot Abraham: Wees „oprecht“,

N.V. De Here zeide tot Abraham: Wees „onberispelijk“

Zoals Paulus dus, die naar de rechtvaardigheid die in de wet is, „onberispelijk“ was? De kanttekenaren verwijzen naar Gen. 6:9 Noach was een **oprecht** man, (hier heeft de N.V. ook **onberispelijk**), de kanttekening vermeldt hierbij: oprecht d.w.z. in het ware geloof. Ook wordt bij Gen. 25:27 hiernaar verwezen waar we lezen in de S.V.: Jacob werd een „oprecht“ man, de N.V.: Jacob was een „huiselijk“ man. Blijkbaar is het voldoende onberispelijk en huiselijk te zijn.

Misschien wordt opgemerkt: we lezen toch ook in de S.V. dat Zacharias en Elizabeth in al de geboden des Heeren „onberispelijk“ wandelden? Zeker, doch deze tekst begint met de woorden: En zij waren beiden **rechtvaardig** voor God, d.w.z. niet alleen voor de mensen, doch rechtvaardig - in alle oprechtheid - leefden zij voor God. En dit genadewerk kwam openbaar in een onberispelijke levenswandel, zonder ergernis te geven. In de N.V. proeft men de onberispelijkheid uit de werken der mens, zie b.v. Ps. 119:1. De N.V. heeft daar: „Welzalig zij, die **onberispelijk** van wandel zijn“. De S.V. vertaalde zo, dat

men er niet uit kan opmaken dat een voorbeeldig leven naar de wet, zaligheid betekent, doch: „Welgelukkig zijn de „op-rechten“ van gemoed“. Een heel verschil!

Gen. 24:63

S.V. Izaäk was uitgegaan om te „bidden“ in het veld, tegen het nalen van de avond.

N.V. Izaäk ging tegen het vallen van de avond uit om te „pein-zen“, in het veld,

De vertaling „peinzen“ dient beslist verworpen te worden, daar dit opgevat zou kunnen worden als een zuiver **natuurlijke** bezigheid. Wij mogen toch aannemen, dat Izaäk **geestelijk** be-zig is geweest met zijn toekomst en huwelijk.

Genesis 32:30.

S.V. : en „mijn ziel“ is gered geweest.

N.V.: en „mijn leven“ is behouden gebleven.

Taalkundig is de N.V. hier niet onjuist. Deze vertaling wisten de statenvertalers ook wel (zie de kanttekening).

Evenals Manoach en Gideon mocht Jakob zich er over verwon-deren, dat hij God had gezien en niet was gestorven. Maar de S.V. zagen méér in deze tekst, dan het behoud van dit tijdelijk leven. Dat „méér“ missen we voortdurend in de N.V. en zo in zonderheid ook hier, waar het blijkens het tekstverband zo passend was geweest.

Jakob was aan het eind geraakt van eigen werken en eigen krachten. Nergens zag hij nog raad en uitkomst. De Heere greep hem aan als tegenstander en deed hem in het uitspre-ken van zijn naam belijdenis doen van zijn bedriegerschap van zijn geboorte af aan. Wat kon Jakob nog anders verwachten, dan dat hij de straf zijner ongerechtigheid zou moeten onder-gaan? Maar zie: de Heere openbaarde Zich als een schuldver-gevend Ontfermer. Hoe kostelijk hebben de S.V. dat alles neer-gelegd. Maar hoe arm is de tekst geworden in de N.V. De geestelijke leering voor Gods volk is er geheel uit weggesne-den!

Gen. 41:43

S.V. (gaat over Jozefs' verhoring) en zij riepen voor zijn aan-gezicht: „Knielt“!

N.V. en men riep voor hem uit: „Eerbied“!

Het woord „eerbied“ is gebezigd „vanwege betere kennis der grondtalen en de cultuurwereld van de Bijbel“ (N.V. van het N.B.G. Kijne & Visser blz. 57). Tegenstrijdig hieraan voegt men toe „dat het Hebreeuwse woord ABREECH nog **duister** is“ dus toch nog geen betere kennis? Dep.Rapp. der Chr. Ger. Kerken

vermeldt bij deze tekst: „Dat de N.V. de **grondtekst zuiverder weergeeft**“. Eveneens in tegenstrijd hiermede verklaren zij: dat deze vertaling niet zo vast is, dat het wellicht een Egyptisch woord is. Nochtans door „**betere kennis**“ alvast maar veranderen.

Nu is het opmerkelijk dat de N.V. met het woordje „eerbied“ precies eender vertaalde zoals ook de Statenvertalers het wel zagen liggen. Zie b.v. de kanttekening bij Rom. 14:11 van de S.V. Want daar vinden we: „eerbied en gehoorzaamheid betonen als hun Heere“.

Vele schriftverklaarders verwijzen dan ook bij genoemde tekst naar Rom. 14:11 b.v. Dr. H. E. Gravemeijer, Ger. Dogm. deel II, blz. 325: „Knielen voor Zafnath Phaëneah, de Behouder des lands“. Daarom is „knielt“ in de S.V. volkomen op haar plaats en blijkt niet zo duister te zijn.

Ex. 6:11.

S.V. Daartoe ben ik „onbesneden van lippen“.

N.V. Terwijl ik zo „slecht ter tale ben“.

Dit is weer een voorbeeld van ontgeestelijking van een bijbelse uitdrukking uit zucht om maar „begrijpelijk Nederlands“ te leveren. Natuurlijk bedoelt Mozes ook wel, wat de N.V. er van maakt, maar zo zegt hij het nu eenmaal niet. De grondtekst (letterlijk vertaald door de S.V.) haalt er niet voor niets de besnijdenis bij. Zo spreekt Gods Woord ook van onbesneden oren (Jer. 6:10), onbesneden harten (Lev. 26:41 en andere plaatsen).

Ex. 15:20

S.V. Met trómmelen en met „reien“

N.V. Met tamboerijnen „in reidansen“; ook bij Ex. 32:19 heeft de N.V. voor reien: **reidansen**. In Pred. 3:4 heeft de S.V.: een tijd om „op te springen“, de N.V.: een tijd om te „dansen“. In Jer. 31:13 S.V. verblijdt zich de „jonkvrouw“ in een „rei“, bij de N.V. verheugt zich het „meisje“ in de „reidans“.

In Ps. 87:7 S.V. de „zangers, gelijk de speellieden“ is in de N.V.: En zij „zingen bij reidans“. De N.V. is hier grammatikaal beslist fout. Er staat „de zangers“ en niet „zij zingen“. Het woord voor „gelijk de speellieden“ (of ook fluitspelers, wat zakkelijk hetzelfde is) komt ook voor in 1 Kon. 1:40 en is daar wel goed vertaald door de N.V. Er staat zeer beslist niet in de grondtekst „bij reidans“.

Ps. 149:3 is het „loven op de fluit“ veranderd in „loven met reidans“. Ps. 150:4: het loven met „trommel en fluit“ is nu: loven met „reidans en tamboerijn“. Als men graag danst, blijkt

dat het Hebreeuws meerdere woorden heeft die met dansen vertaald kunnen worden. Is dit Gods Woord ongekrenkt bewaren? Is dit voorzichtigheid die een vertaling van de kerk eist? Zie hiervoor 2 Sam. 6:14,

S.V. David „huppelde“ met alle macht voor het aangezicht des Heeren.

N.V. David „danste“ uit alle macht voor het aangezicht des Heeren.

Niemand zal toch durven beweren, dat het huppelen en van vreugde opspringen, dat de bijbelheiligen kenden, hetzelfde is als de moderne sexuele parendans. Maar bij het woord „dansen“ in onze hedendaagse Nederlandse taal denkt men aan het laatste. Daarom is dit een besmet woord, dat nooit in een bijbelvertaling had mogen worden opgenomen.

Kostelijk is hier de kanttekening van de S.V. op 2 Sam. 6:14: „Versta dit niet vleselijk of naar wijze van de kinderen dezer wereld, maar uit enkel heilige, geestelijke vreugde, die de Heilige Geest in zijn hart ontstak over de bestelling van de reine godsdienst enz.“ Wie dansen in de Bijbel wil vinden in de moderne zin des woords, kan in het paleis van Herodes terecht. Het kostte een getrouwe knecht des Heeren het hoofd.

2 Kron. 29:10

S.V. Nu is het „in mijn hart“ een verbond te maken met den Heere,

N.V. Thans is het „mijn voornemen“ een verbond te sluiten met den Here,

Wat in het hart is wordt beleefd en betracht, een voornemen kan een voornemen blijven.

Neh. 1:8 (over het woord dat Gij uw knecht Mozes geboden hebt).

S.V. Gijlieden zult „overtreden“.

N.V. Pleegt gij „trouwbreuk“.

Het gaat hier over de geboden, inzettingen en rechten, zie vs 7 en Deut. 5:31 waar deze tekst aan ontleend is. Tegenover het houden van Gods geboden en rechten staat „overtreden“ en niet „trouwbreuk plegen“, dit woord raakt de zaak niet waar het om gaat.

Neh. 9:28

S.V. Als zij zich dan „bekeerden“ en tot U riepen.

N.V. Maar zij riepen U weer aan.

Bekeren komt in deze tekst niet meer voor.

Job 14:16

S.V. Maar nu telt Gij mijn treden,

N.V. **Al** teldet Gij mijn schreden,
Het is niet **Al**, of God het doen zal, doch Hij **ziet**, Hij **telt** onze treden, zie ook Job 31 :4 en 34 :21.

Job 14 :17

S.V. en Gij **pakt** mijn ongerechtigheid **op één**.

N.V. en mijn ongerechtigheid zoudt Gij **toepleisteren**,

Wordt Jobs ongerechtigheid hier bedekt, toegepleisterd?

Waarom heeft dan het volgende vers e.v. dat Hij des mensen hoop vernietigt? en hem wegzendt?

Het werkwoord in de grondtekst betekent letterlijk „toeplakken“. De N.V. dachten het beter te weten, dan de S.V. en wilden „letterlijk“ vertalen, maar tonen in hun vertaling, dat zij Jobs beeldspraak verkeerd hebben begrepen. Job bedoelt namelijk, dat God al zijn overtredingen bewaart, ze verzegelt in een bundel, en ze vervolgens toeplakkend met was; zo goed bewaart God de zonden, om ze te straffen. Zie Deut. 32 :34. Zakelijk is dus de S.V. juist, maar de N.V. precies verkeerd.

Job 26 :13

S.V. Door „Zijn Geest“ heeft Hij de hemelen versierd,

N.V. Door „zijn adem“ werd de hemel helder,

zie ook Ps. 33 :6 :

S.V. Door het Woord des Heeren zijn de hemelen gemaakt, en door „den Geest Zijns monds“ al hun heir,

N.V. Door het woord des Heren zijn de hemelen gemaakt, door „den adem van zijn mond“ al hun heir,

De verduidelijkende hoofdletters zijn deels vervallen, Geest wordt adem genoemd, heeft dit een bedoeling? Zijn deze e.m. teksten niet altijd genoemd als bewijsplaatsen voor de Drieëenheid Gods? Leest men nog langer de Heilige Geest als **persoon** in het Goddelijke Wezen? Een bedenkelijke vertaling, die de secten en modernen wel heel ver tegemoet komt.

Job 34 :23

S.V. Gewisselijk Hij „legt den mensch niet te veel op“, dat hij **tegen** God in het gericht zou mogen treden,

N.V. Want voor de mens „stelt“ Hij „geen vaste tijd“, om **voor** God in het gericht te verschijnen,

De S.V. heeft dat God geen straf boven de verdiensten der zonden geeft, dat de zondaar geen recht heeft, geen oorzaak, om God in het gericht te willen betrekken. Is in de N.V. onherkenbaar geworden, er is bovendien geen vaste tijd meer voor het gericht. Job zou in de N.V. zoveel duidelijker geworden zijn, wij merken niet veel hiervan.

Job 35 :10

S.V. Die psalmen geeft in de nacht,
N.V. Die lofzangen geeft in de nacht,
Boetepsalmen zijn er dus s'nachts niet meer, alleen lofzangen;
terwille van de gezangen?

Ook de Statenvertalers vertaalden enkele malen hetzelfde woord met gezangen o.a. bij Ps. 119:54: „Uwe inzettingen zijn mij gezangen geweest“. De N.V. heeft daar „snarenspeel“, er moest veranderd worden. Bij Jes. 25:5 lezen we zowel in de S.V. als in de N.V. van de „gezangen der tirannen“ doch dat deze vernederd zullen worden! Psalmen die de Heere 's nachts geeft om Zijn weldaden te overdenken, daar gaat het hier om, daar leeft Gods volk bij. Deze zaken voelden de Statenvertalers steeds nauwkeurig aan.

Job 42:5

S.V. Met het gehoor des oors heb ik U gehoord,
N.V. Slechts van horen zeggen had ik van U vernomen,
Het gaat vlg. de kanttekening over de onderwijzing, verhalen en onderwijzingen, die Job had ervaren; **slechts van horen zeggen!** drukt dit wel wat twijfelachtig uit.

Job 42:6

S.V. Daarom „verfoei ik mij“, en ik heb berouw in stof en as,
N.V. Daarom „herroep ik“ en doe boete in stof en as,
Zelfverfoeiing past niet meer in deze tijd, Job is flink en zegt: ik neem het terug, dat heb ik niet zo bedoeld, ik herroep, ik erken graag mijn schuld, geen zelfverfoeiing of vernedering, geen „dierbare“ teksten meer.

Psalm 22:13

S.V. „Sterke stieren“ van Basan hebben mij omringd,
N.V. „Buffels“ van Basan hebben mij omringd,
De sterke stieren van Basan met hun puntige horens, zijn goedmoedige buffels geworden.

Hier komt een opmerkelijke trek in de N.V. naar voren. Hier laat de N.V. evenals in Jes. 34:7 buffels opdraven. Maar dit woord komt behalve in deze twee teksten nog eenmaal in de Bijbel voor en wel in Ps. 50:13 en daar heeft de N.V. weer „stieren-vlees“ en geen „buffelvlees“. Hoe komt dat? We begrijpen het wel. In Ps. 22:13 en Jes. 34:7 komt ook het woord voor, dat veel in het Oude Testament wordt gebruikt en dat de S.V. met „var“ vertaalde. Maar „var“ vond de N.V. blijkbaar een ouderwets woord en moest door een „hedendaags“ woord worden vervangen en werd het dus „stier“.

Maar op deze wijze liepen de heren in Ps. 22:13 en Jes. 34:7 vast, want twee maal „stier“ in één vers voor verschillende

woorden in de grondtekst was toch al te gek. Zo kwam men tot de „vondst“ van buffel. Omdat de var een stier werd, moest de stier een buffel worden. Wat een knoeiers. En dat uit zucht om maar „hedendaags“ Nederlands te vertalen. Intussen staat het reeds genoemde woordenboek van Gesenius geheel aan de kant van de S.V.

Ps. 34 : 6

S.V. Zij hebben op Hem gezien, ja Hem „als een waterstroom aangelopen“ en hun aangezichten zijn niet schaamrood geworden.

N.V. Zij schouwen naar Hem, en „stralen van vreugde“ enz. Het zo veelzeggende „aanlopen als een waterstroom“ is nu een „stralen van vreugde“ geworden. Weet men niet meer van tranen, van dat aanlopen door Gods volk in een ernstig gebed? Het gaat hierover de geestelijke ogen der zachtmoedigen die uitzien naar hulp.

Sommige vertalers zien er in „de stromen volks“ die door God vertroost, verlicht zijn geworden zie o.a. Jes. 2 : 2, met een ziel „als een gewaterde hof“, Jer. 31 : 12.

Ps. 40 : 7

S.V. Gij hebt Mij de „oren doorboord“,

N.V. Gij hebt mij „geopende oren“ gegeven,

Tot Uw dienst verplicht om het Middelaarsambt op te nemen, naar het verplichten, volgens Gods wet, in het verplichten van dienstknechten. Christus borgtochtelijk werk, Zijn gestalte van een dienstknécht met „doorboorde oren“ is wegvertaald.

Door Geesteslicht alleen wordt het verschil tussen: **doorboorde** en **geopende** oren verstaan.

Ps. 45 : 3

S.V. „Genade“ is uitgestort op Uw lippen,

N.V. „Liefelijkheid“ is over Uw lippen uitgegoten,

Genaderijke en gunstrijke woorden zijn nu liefelijk, dat hoort men liever. Genade zegt immers dat wij zondaren zijn.

Ps. 56 : 13

S.V. O God op mij zijn uw geloften.

N.V. Op mij, o God rusten geloften, u toegezeid.

De N.V heeft eigenlijk : als U dit voor mij doet dan zal ik dat voor U doen. Met God is toch niet te onderhandelen? De S.V. geeft een heel andere inhoud : Op mij o God rusten **Uw** beloften, dan gaat het niet meer om wat **wij** beloofden, maar om wat God **ons** beloofde. Gods beloften zijn heel wat anders dan onze beloften, want van Hem kan gezegd worden : Die het

ook doen zal, Hij maakt het werk af dat Hij begon.

Ps. 68:21

S.V. Die God is ons een God van „volkomen zaligheid“,

N.V. Die God is ons een God van „uitreddingen“,

Het Hebr. woord betekent. „zaligheden“; uitreddingen geeft niet de troost weer, de hope des eeuwige levens.

Ps. 73:22

S.V. Ik was een **groot beest** bij U.

N.V. Ik was een **redeloos dier** bij U.

Het Hebreeuwse woord „Behemoth“ wil, volgens de kanttekenaren, zeggen: „zo onverstandig en beestelijk als de beesten zelf“.

Nu is het: een redeloos dier, wat ook een lammetje kan zijn; steeds weer de scherpe kantjes eraf.

Ps. 86:2

S.V. Bewaar mijn ziel want ik ben (uw) „gunstgenoot“,

N.V. Behoed mijn ziel want ik ben „godvrezend“,

Gunstgenoot d.w.z. die Gij goedgunstigheid betoont, nu is het: ik ben godvrezend, daarom kan God horen; wel een beetje remonstrants dachten wij, zie ook onder: **Getrouwheid** blz. 20

Spr. 5:5

S.V. Haar voeten dalen naar de dood, hare treden **houden de hel vast**,

N.V. Haar voeten dalen af naar de dood, haar schreden **raken het dodenrijk**,

Op meerdere plaatsen is in de N.V. de schrikkelijke dreiging van een welverdiende straf in de hel verzwakt met dodenrijk. De kanttekenaren zeggen van deze tekst: Hierbij wordt niet alleen de **tijdelijke dood** en het **zichtbare graf** verstaan, doch ook de **eeuwige dood** en **de hel**.

In het boekje over de N.V. van Kijne & Visser blz. 5, lezen we dat de woorden sweer (schoonvader), bagge (ring), rondas en beukelaar (schild en pantser) enz. verouderd zijn en niemand ze meer begrijpt. Niemand zal tegen deze verduidelijking veel bezwaren hebben. Maar als men dan verder schrijft dat deze woorden „een zeer groot gevaar voor verkeerd begrijpen van de bedoeling der bijbelteksten in zich hebben“, dan moeten wij toch in alle ernst de vraag stellen, of het veranderen van „hel“ in „dodenrijk“ niet vele malen gevaarlijker is, waar het hier gaat om een eeuwig wel of eeuwig wee. Een verouderd woord zal ons niet misleiden, wel deze verzwakking der ontzettende waarheid.

Hooglied 1:3

S.V. Daarom hebben u „de maagden“ lief,
N.V. Daarom hebben „de jonge meisjes“ u lief,

De kanttekening tekent bij deze tekst aan: „Dat de Heilige Schrift de uitverkorenen meerdere malen vergelijkt met maagden“, zie o.a. Matt. 25:1, 2 Cor. 11:2 en Openb. 14:4. Tegenover het alledaagse woord „jonge meisje“ heeft de S.V. **maagd** wat ook taalkundig juist is. Het woord drukt uit: „dat Gods kinderen zo nauw moeten letten op hun conscientie, dat zij van de zonde en wereld niet besmet moeten worden en als een eerlijke maagd op haar eer en kuisheid moeten passen“.

De Joodse geleerde Aben Ezra verklaart, dat het woord „Alamooth“ in Hooglied 1:3 ongetrouwde dochters betekent, die thuis gehouden worden en die van geen man bekend waren, zij werden verborgen en afgezonderd gehouden, van de openbare samenleving afgescheiden. Maar veel gewichtiger is de gangbare betekenis van dit woord. Negen keer komt het in het O.T. voor en overal in de zin van MAAGD. Zelfs in dit geval bij Spr. 30:19 waar de N.V. „jonge vrouw“ heeft, en nog sterker in Hooglied 6:8, waar de N.V. „jonkvrouwen“ heeft. Het gaat hier, volgens Aben Ezra, om de tegenstelling met koninginnen en bijwijven. En dan maar wijzen op „het grote gevaar dat uit-schot (lichting), slecht (eenvoudig) enz. verkeerd begrepen kan worden, terwijl de meest principiële teksten verminkt worden“ (prof. Wisse over een verdonkerde, zo niet verminkte vertaling van het N.B.G., Voorwoord nieuwe uitgave der Staten vertaling, uitg. Hertog).

Hooglied 6:13.

S.V. Zij is als een „rei“ van „twee heiren“.

N.V. Als naar den „reidans van Mahanaïm“.

Een rei als de twee legers van de Kerk van Christus die zich verblijden in God: Joden en Heidenen. Hoewel „Machanaïm“ twee legers betekent, verwerpt het Hebreeuwse woordenboek van Gesenius de vertaling zoals de N.V. die heeft om grammatikale redenen (er ontbreekt een lidwoord in grondtekst). Waar het echter kon, een **reidans** in de N.V.

Jes. 7:14

S.V. Zie eene „maagd“ zal zwanger worden,

N.V. Zie, de „jonkvrouw“ zal zwanger worden,

Hierover is reeds gehandeld in de inleiding. De rabbijn C. de Lange heeft er niets op tegen „dat men in de Immanuël profetie „almah met maagd vertaalt“, het tegenwoordige christendom schijnbaar wel. De tot Christus gekomen Jood Rottenberg schrijft ervan: dat de joodse vertaling van het O.T. in het

grieks, de z.g. Septuaginta, het woord Almah precies eender vertaalt door het woord dat gebruikt wordt voor „betoela“. Daaruit is duidelijk te zien hoe de grieks sprekende joden der derde eeuw voor Christus die **onbevooroordeeld** waren, dit woord Almah eenvoudig vertaalden als maagd.

Zie o.a. „Is Jezus de Messias“, door J. Rottenberg, blz. 50,53. „Joodse schrijvers, die er op uit zijn om het Christendom als onwaar te brandmerken, trachten zich te wreken door het messiaanse karakter van de profetieën uit te schakelen“ (J. Rottenberg „Is Jezus de Messias“).

Bij het evangeliseren onder de Joden is het machtig wapen van Gods Woord door moderne inzichten en eigenzinnige wetenschap reeds zo verzwakt, dat het daartoe nauwelijks meer dienen kan.

Jes. 26:19

S.V. Uwe dooden zullen leven, (ook) mijn „dood lichaam“, zij zullen opstaan; waakt op en juicht, gij die in het stof zijt, want uw dauw zal zijn (als) een dauw der moeskruiden, en het land zal de „overledenen“ uitwerpen.

N.V. Herleven zullen uw doden - ook mijn „lijk“ -, opstaan zullen zij. Ontwaakt en jubelt, gij, die woont in het stof! Want uw dauw is als een dauw van licht; en de aarde zal aan de „schimmen“ het leven hergeven.

Met platvoerse taal wordt hier de schrift gekrenkt. De vertaling van „mijn dood lichaam“ is geheel in overeenstemming met de geloofstaal van de profeet in de verwachting van een verheerlijkt lichaam, eens bij de opstanding. „Lijk“ legt meer de nadruk op het weezinwekkende, het profane. De S.V. heeft het woord „lijk“ opzettelijk vermeden, het heeft dan ook een geheel andere gevoelswaarde. Verder, „overledenen“ heeft de N.V. in „schimmen“ veranderd, ook bij Ps. 88:11 en Spr. 2:18. Het doet ons denken aan het schimmenrijk der spiritisten. Een „hedendaags“ woordenboek (van Dale) verklaart een schim als een geestesverschijning, een onwezenlijke figuur in het rijk der schimmen, de onderwereld uit de heidense mythologie. Mag dit nog een eerbiedig vertalen genoemd worden?

Jeremia 12:3.

S.V. en **proeft mijn hart**, dat het met U is.

N.V. en **toetst mijn gezindheid** jegens U.

De S.V. is letterlijker en grijpt dieper. Een term als „gezindheid“ is vreemd aan het semitisch denken en behoort dan ook in een bijbelvertaling niet voor te komen.

Jer. 31:19

S.V. Zekerlijk nadat ik „bekeerd“ ben, heb ik berouw gehad, en nadat ik „mijzelf bekend gemaakt ben“ heb ik op de heup geklopt,

N.V. Want nadat ik tot „inkeer“ ben gekomen heb ik berouw gekregen: nadat ik „tot inzicht gekomen“ ben, heb ik mij op de heup geslagen.

Efraïm **werd** bekeerd, is nu: hij kwam tot inkeer.

Door Geesteslicht zichzelf bekend **gemaakt** geworden, is nu: hij kwam tot inzicht. De lijdelijkheid des zondaars, het eenzijdige Gods in de bekering is niet meer te vinden.

Ez. 16:6, 8.

S.V. Als ik u voorbijging, zo zag ik u **vertreden zijnde in „uw“ bloed,**

N.V. Toen kwam ik voorbij u en ik zag u **trappelen in „het“ bloed,**

Is het omdat de Heere de weggeworpen zuigeling zag „trappelen“ dat Hij zeide: Leef! in uw bloed? Er was dus al „wat“ leven, maakt de gevallen zondaar God attent op zijn ellendige toestand, of is het niet juist omgekeerd?

S.V. En zie uw tijd was de tijd der minne, zo breidde ik „Mijn vleugel“ over u uit en dekte uw naaktheid,

N.V. En zie de tijd der liefde was voor U gekomen, ik spreidde „de slip van mijn kleeft“ over u en bedekte uw naaktheid,

Is de „slip“ een betere en genoegzamere bedekking? In Ruth 3:9 lezen we dat Ruth Boaz vroeg: Breidt dan uw vleugel uit over uw dienstmaagd, want gij zijt de Losser, (Ik nam u in bewaring om u tot Mijn bruid te nemen).

Ps. 91:4: Onder Zijne vleugelen zult gij betrouwen, zie ook Ps. 17:8, 36:8, enz. Vertalen is ook Schrift met Schrift vergelijken! Zo wordt heel het Woord Gods ons duidelijk

Dan. 3:17

S.V. Zal het zo zijn, onze God, dien wij eeren, **is machtig ons te verlossen**, uit den oven des brandende vuurs, en **Hij zal** (ons) uit uwe hand, o koning verlossen,

N.V. **Indien** onze God, dien wij vereeren, **in staat is** ons te bevrijden, dan zal Hij ons uit de brandende vuuroven, en uit uw macht, o koning bevrijden.

Alleen om deze tekst al moet het voor een ieder die gelooft in de Almacht des Heeren voldoende zijn, de N.V. uit volle overtuiging af te wijzen als zeer beledigend voor des Heeren Almacht. Zelfs de 12 artikelen, van onze Geloofsbelijdenis, art. 1: Ik geloof in God de Almachtige, wordt hiermede volledig verkracht. En dan te lezen in een rapport: dat de N.V. **niet in**

strijd is met wat de kerken leren. Uiterst gevaarlijke en onverantwoorde vertaling. De zelfde Schriftverdraaiing vinden we in ROM. 3:30 **S.V.. Nademaal Hij een enig God is, N.V. Indien** er namelijk **één God** is. Is dit het voordeel van oudere handschriften?

Voorstanders van de N.V. schrijven dat het over betrekkelijk kleine verschillen gaat bij de handschriften van het N.T. Dit is echter een enorm verschil, zo erg dat Gods Geest met deze vertalingen bedroefd wordt. Men schrijft dat het „essentiële“ in de S.V. gevonden wordt, nu in de N.V. beslist niet, ondanks „betere kennis“ (die opgeblazen maakt)!

Verder durft men te schrijven dat „het voor sommigen wel moeilijk te aanvaarden is dat „dierbare teksten“ in de N.V. niet meer voorkomen. Welk gelovig kind Gods zou niet bedroefd zijn wanneer de zekerheid des geloofs uitgedrukt wordt met een **INDIEN** of **MISSCHIEN?** Dat dierbare moest er uit zie b.v. 1 Petr. 2:7

S.V. U dan die gelooft is Hij dierbaar,

Nu is het in de N.V.: U dan die gelooft, geldt dit **kostbare**. Het diep geestelijke van Gods Woord is niet langer gehandhaafd. Van de S.V. mogen wij wel zeggen dat het een „kostelijke“ vertaling is.

Amos 9:2

S.V. Al groeven zij (tot) in de „hel“,

N.V. Al groeven zij door tot het „dodenrijk“,

zie ook Job 26:6, Ps. 139:8, in geen plaats ook niet de hel, zullen de zondaars Gods straffende hand kunnen ontgaan.

In het vervolg lezen wij: al klommen zij op in de hemel; het is dus de tegenstelling: **hel** en **hemel**.

Dezelfde tegenstelling in Matt. 11:23 S.V.: En gij Kapernaüm dat tot den hemel toe zijt verhoogd, gij zult tot den hel toe nedergestoten worden. In de N.V. is het: verheven tot de hemel en nederdalen tot het **dodenrijk**. Men kan toch niet anders zeggen dan dat de N.V. deze teksten ontkracht heeft met zulke nietszeggende tegenstellingen. Is het niet daarom dat velen dat nare, doch ware en hoogste ernstige woord liever niet meer horen. Spreek ons van zachte dingen.

HET NIEUWE TESTAMENT

Matt. 1:18

S.V. Eer zij „samen gekomen waren“, (Jozef en Maria)

N.V. Voordat zij „samen gingen wonen“,

het verschil tussen deze uitdrukkingen kan twijfel opwekken

aangaande de maagdelijkheid van Maria, n.l. tesamenkomen of samenwonen.

Bovendien mist de grondtekst ten enenmale de gedachte van het „wonen“. De N.V. geeft hier dus eigenlijk geen vertaling, doch een interpretatie, zelfs een aanvechtbare interpretatie!

Matt. 2:2

S.V. De wijzen uit het oosten waren gekomen om Hem te „aanbidden“, ook vers 11 waar de S.V. heeft: nedervallende hebben zij het „aangebeden“,

N.V. Kwamen om Hem „hulde te bewijzen“ en in vers 11: vielen neder en bewezen Hem „hulde“

Een geheel onnodige zwakkere vertaling om **bidden** in **huldigen** te veranderen, terwijl het toch „waarachtig God“ betreft.

In Matt. 8:2 is **aanbidden** in **nedervallen** veranderd, ook bij Matt. 9:18 en 15:25 en op meerdere plaatsen b.v. Marc. 5:6. In Matt. 20:20 is het weer: **boog** zich i.p.v. van **aanbidden**.

Deze veranderingen zijn een gevolg „van betere kennis van de grondtalen en de cultuurwereld der Bijbel“ zo schrijft men op blz. 67 (Uitgave over de N.V. van Kijne & Visser)

Nochtans is men zeer inconsequent, want b.v. bij Matt. 4:9 en Luc. 4:7 heeft de N.V. **hetzelfde griekse woord** wel met **aanbidden** vertaald.

Uit dit alles blijkt weer eens hoe voorzichtig en eerbiedig de Statenvertalers zijn te werk gegaan.

Marc. 16:16

S.V. Die niet zal geloofd hebben, zal **verdoemd** worden.

N.V. Wie niet gelooft, zal **veroordeeld** worden.

Ook hier is het specifiek geestelijke „verdoemen“ vervangen door het veel vagere „veroordelen“. In hetzelfde vers is ook „zalig worden“ vervangen door „behouden worden“, een veel algemener woord, dat het zo dierbaar geestelijk gehalte van het woord „zalig worden“ mist.

Lucas 2:30.

S.V. Want mijn ogen hebben Uw **zaligheid** gezien.

N.V. Want mijn ogen hebben uw **heil** gezien.

Heil is een meer algemeen woord, dat ook kan zien op zuiver aards en tijdelijk welzijn. Zaligheid daarentegen heeft een door en door geestelijke betekenis. Het ziet aanstonds op de rechte verhouding tot God in Christus en zo op de verlossing van de zonden.

De S.V. geeft de bedoeling van Simeon beter weer. Simeon toch ziet in het Kind de vervulling van de belofte der zaligheid

en daarmee de ganse volle zaligheid, die de Heere werkt voor Zijn uitverkoren gunstvolk.

Het is trouwens een opmerkelijke zaak, hoe de N.V. is omgesprongen met de woorden, die in de S.V. door „zaligheid“ zijn vertaald. Hetzelfde woord is nu eens „heil“, dan weer „behouden“, soms ook nog „zaligheid“. Waarom? Wijst het tekstverband het uit? Blijken doet dat niet.

Lucas 17:21.

S.V.: Want, ziet, het Koninkrijk Gods is **binnen** ulieden.

N.V.: Want zie, het Koninkrijk Gods is **bij** u.

De grondtekst zegt duidelijk „binnen“. Maar van dat inwendige „binnen“-werk des Geestes wil men blijkbaar niet weten.

„Bij u“ is niet „in u“, of: in het **midden van u**, zoals de kanttekening vermeldt.

Joh. 1:5.

S.V. De duisternis heeft hetzelfde niet „begrepen“.

N.V. De duisternis heeft het niet „gegrepen“.

Hier proeft men de vrije wil van het al of niet grijpen, zo ook b.v. Hebr. 6:18 waar de hoop **gegrepen** i.p.v. **vastgehouden** wordt n.l.: de lijdzame verwachting van de vervulling der beloften (zie Rom. 8:25).

Joh. 1:12.

S.V. Maar „zovelen“ Hem aangenomen hebben.

N.V. Doch „allen“ die Hem aangenomen hebben.

Ook bij Phil. 3:15 is „zovelen“ veranderd in „allen“, het gaat hier over de uitverkoren joden en heidenen, **allen** voelt minder **beperkt** aan.

Johannes 11:33

S.V. (Jezus) werd **zeer bewogen** in de geest en ontroerde Zichzelven.

N.V. (Jezus) werd **verbolgen** in de geest en diep ontroerd.

Evenzo in vers 38. De grondtekst laat beide vertalingen toe, maar de N.V. past hier niet in het verband. Vergelijk b.v. de roomse Canisiusvertaling: „werd Hij hevig bewogen en ontroerd“.

Rom. 3:3

S.V. Al zijn sommigen **ongelovig** geweest.

N.V. Als sommigen **ontrouw** geworden zijn,

Zien wij nu b.v. Hebr. 3:19 dan lezen wij zowel in de S.V. als de N.V. „dat zij niet konden ingaan vanwege hun **ongeloof**“, het gaat hier dus niet om ontrouw, **ongeloof** is veel erger. Dit is geen zuiver en volgzzaam vertalen. De Schrift verklaart de

Schrift steeds weer, zó moet ook vertaald worden.

Rom. 3:19.

S.V. en de gehele wereld voor God **verdoemelijk** zij.

N.V.: en de gehele wereld **strafwaardig** worde voor God.

N.V. (voorl. uitg. 1940): en de gehele wereld **doemwaardig** worde voor God.

De uitdrukkingwijze der geestelijke werkelijkheden zakt ook hier steeds verder weg. Met het „strafwaardig“ kapituleerde de N.V. voor de vrijzinnige Leidse vertaling (1911-'12), die hier „schuldig“ heeft, zie ook verder hierover 2 Cor. 3:9.

Romeinen 5:6.

S.V.: Want Christus, als wij nog **krachteloos** waren enz.

N.V.: Zo zeker als Christus, toen wij nog **zwak** waren enz.

De (semi-)pelagiaan en de remonstrant kan met deze vertaling tevreden zijn!

Romeinen 7:23.

S.V.: wet mijns **gemoeds**.

N.V.: wet van mijn **verstand**.

Dezelfde tegenstelling ook in vers 26. De N.V. is hier te verstandelijk.

1 Cor. 6:20

S.V. Want gij zijt **duur gekocht**.

N.V. Want gij zijt **gekocht en betaald**,

namelijk door het dierbaar bloed van Jezus Christus wordt in de N.V. niet meer gevonden, maar we merkten reeds op: dierbare teksten zijn verdwenen.

2 Kor. 3:9.

S.V.: de bediening der **verdoemenis**.

N.V.: de bediening, die **veroordeling** brengt.

Die scherpe, alles afsnijdende wetsprediking, die doet uitroepen: „Hoe zullen wij ontvlieden de toekomstige toorn“ is door deze slappe vertaling al heel ver weggeraakt.

Daar deze „misvertaling“ van het woord „verdoemen“ een ernstige zaak is zou het volgende er nog van gezegd moeten worden.

De N.V. heeft er o.a. **strafwaardig** van gemaakt, zie boven bij Rom. 3:19; „in het ongelijk stellen“, b.v. bij Jes. 54:17. Verder bij Marc. 16:16, Joh 5:24, Rom. 3:8 en 8:1 werd het **veroordelen**.

Veroordeling is een menselijk woord, maar verdoemenis een goddelijk woord. Veroordeling kan plaats vinden zonder **toepassing** van de straf, maar verdoemenis houdt in een goddelijk vonnis met een eeuwige tenuitvoerlegging van straflijden in

de plaats der buitenste duisternis. Het is **die** verdoemenis, die Christus heeft weggenomen en op Zich geladen heeft voor degenen, die in Hem begrepen zijn. Wie dit woord in een vertaling verzwakt, doet dus ook tekort aan Christus' borgwerk.

Merk ook op, dat de voorlopige uitgave van het Nieuwe Testament in nieuwe vertaling (uitgave Meinema te Delft in 1940) heeft: „Zo is er dan nu geen **verdoemenis** voor hen, die in Christus Jezus zijn“. Verdoemenis in de voorlopige vertaling moest dus twaalf jaar later in de officiële uitgave wijken voor veroordeling. Kwam dit door bepaalde theologische standpunten van de meerderheid der vertalers?

2 Korinthe 7:10.

S.V.: Want de droefheid **naar God** werkt een onberouwelijke bekering tot **zaligheid**.

N.V.: Want de droefheid **naar Gods wil** brengt onberouwelijke inkeer tot **heil**.

Letterlijk staat er „naar God“. De N.V. wil verklaren, liever dan letterlijk vertalen. Maar men vergeet, dat de droefheid hier bedoeld, niet alleen naar Gods wil is, maar overeenkomstig al Zijn deugden, heerlijkheid en welbehagen. (Precies dezelfde fout is gemaakt in Romeinen 8:27.) Zo is die ware, geestelijke droefheid gericht naar de Heere Zelf, omdat men Hem in Zijn ganse wezen heeft vertoornd door de zonden.

Dat werkt een onberouwelijke bekering tot „zaligheid“. „Heil“ is ook hier weer te algemeen. Immers, in de weg van waarachtige bekering wordt men door genade in Christus met God verzoend en wordt de zaligheid verkregen. In deze tekst wordt toch de genadeweg der bekering in Christus tot zaligheid getekend! Ook hier missen we weer de meer geestelijk getinte uitdrukkingwijze, en dat betekent achteruitgang.

Ef. 4:12

S.V. Tot de volmaking der heiligen tot het **werk der bediening**,
N.V. Om de heiligen toe te rusten tot **dienstbetoon**,

„Bediening“ wil zeggen: bediening des Woords en Sacramenten, oefenen van tucht en het regeren der kerk, wat alleen geschieden kan uit de bediening uit de meerdere Ambtsdrager Jezus Christus, waar de apostel ook van spreekt.

„Dienstbetoon“ wil zeggen: dienstverlening en hulpvaardigheid. Wat heel wat anders is. Zie de betekenis van V.D.M. Tegenwoordig wordt de nadruk op de hulpverlening gelegd, o.a. bij de Wereldraad van Kerken. Het wordt meer en meer toegepast als een maatschappelijke bezigheid en niet meer als een

geestelijke, ambtelijke opdracht Wij lezen een verslag van een bondsdag Voor Geref. Jeugdwerk. „voor dienstbetoon is toerusting voor de strijd nodig, je moet er harder voor vechten met . . . jezelf“. Bediening is nu : dienstbetoon, dus hard werken en bezig zijn.

Efeziërs 5:23.

S.V. : en Hij is de **behouder** des lichaams.

N.V. : Hij is het, die zijn lichaam **in stand houdt**.

Het Griekse woord „sotèr“ houdt veel meer in, dan slechts „in stand houden“. Het lichaam van Christus kan slechts bestaan door Hem als het hoofd.

Hebreeën 9:28.

S.V. : degenen, die Hem verwachten tot **zaligheid**.

N.V. : hen, die Hem tot **hun heil** verwachten.

Blijkens het verband gaat hier om de eindverlossing, de volle verlossing van de zonden en van al haar gevolgen, dus om de zaligheid in het hiernamaals. Waarom hield men het woord „zaligheid“ dan niet vast? Bovendien is het woordje hun toegevoegd. Het oorspronkelijke heeft het niet en dus ook de nauwkeurige S.V. niet.

1 Petrus 2:7.

S.V. : De Steen, die de bouwlieden **verworpen** hebben.

N.V. : De steen, die de bouwlieden **afgekeurd** hadden.

Evenzo in Matth. 21:42, Marc. 12:10 en Luc. 20:17. „Verworpen is zoveel krachtiger. Het stond nog in de voorlopige uitgave van de nieuwe vertaling in 1940. Hetzelfde Griekse woord komt ook voor in Luc. 9:22, ook in betrekking tot de Heere Jezus, en is daar weer door „verworpen“ vertaald. Wat een willekeur!

2 Petr. 3:10

S.V. En de werken die daarin zijn zullen „verbranden“,

N.V. En de werken daarop zullen „gevonden“ worden,

Vers 7 spreekt ervan dat hemel en aarde ten vure bewaard worden, wat zal er dan nog gevonden worden?

1 Joh. 5:7, 8

S.V. Want drie zijn er die getuigen **in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest ; en deze drie zijn één. En drie zijn er die getuigen op de aarde**, de Geest, het water en het bloed en die drie zijn tot één.

N.V. heeft dezelfde vertaling doch het **onderstreepte** „tussen haakjes“ gezet, waarmede grond gegeven kan worden aan diegenen die de Drieëenheid Gods loochenen, o.a. de Jehova-getuigen. Veel veiliger is het zich te houden aan vers 9: Indien

wij de getuigenis der mensen aannemen, de getuigenis van God is meerder, **want dit is de getuigenis van God** n.l. deze klare getuigenis van Gods Drieëenheid.

Misschien voert men aan er zijn handschriften die deze tekst niet hebben, dit is een oude dwaling zie de kanttekening, waar staat: „dat de Arianen schijnbaar deze getuigenis uit enige boeken gelaten hebben, maar in bijna alle griekse boeken is deze gevonden en zelfs bij vele oude aanzienlijke leraars, die vóór de tijd der Arianen geleefd hebben, is een bewijs der Heilige Drie-vuldigheid, en de tegenstelling van de getuigen op aarde, vs 8 en toont klaarlijk dat dit vers daar wezen moet”.

Met het tussen haakjes plaatsen van deze zo gewichtige tekst is de kerk geen dienst bewezen, wel de dwaalleraars. Nieuw is ook dit niet en was er dus geen nieuw onderzoek nodig, de Statenvertalers kenden deze dwaling heel goed.

Zo hebben wij nog maar een gedeelte der bezwarende vertalingen in de N.V. aan een onderzoek onderworpen en wij zijn ons er van bewust: met veel gebrek en tekortkomingen. Wij zijn er van overtuigd dat wanneer bekwame theologen, die het met Gods Woord heel nauw nemen, de N.V. verder zouden onderzoeken en toetsen aan de oorspronkelijke talen, ook wat de geest van de taal betreft, er nog vele ernstige bezwaren tegen de N.V. zouden openbaar komen. Onder degenen die de N.V. zo zonder meer maar geaccepteerd hebben, zijn er ook velen die deze vertaling nauwelijks onderzocht hebben, althans niet volledig.

De Deputaten van de Chr. Ger. Kerk b.v. „meenen niet dat het tot hun opdracht behoorde de N.V. in haar geheel te controleren, dit vanwege de vereiste tijd”. Op grond van deze en meerdere uitspraken geloven wij dat velen de N.V. gebruiken zonder zich bewust te zijn van het gevaar dezer vertaling. Wij hopen dat door dit schrijven de ogen van velen hiervoor mochten opengaan.

Moge het daarom een weinig dienstbaar zijn bij het toetsen der waarheid die de Heere in genade ons nog deed geworden in Zijn onfeilbaar Woord, en zoals het Hem liefd heeft dit in de vertaling van Synode en Staten tot ons te brengen als een Godsgeschenk der Reformatie.

NASCHRIFT

De Statenvertaling is terecht wel eens genoemd: Een monument van Gods trouw voor het volk van Nederland.

We mogen zeggen: Zeer terecht.

Want in vergelijking met andere landen, heeft de Heere toch wel zeer grote weldaden aan ons volk bewezen.

Ook door het geven van een aantal mensen die van God geleerd waren, die met grote trouw gearbeid hebben aan de overzetting van het Woord des Heeren, uit de oorspronkelijke talen, in het Nederlands.

Die grote weldaad legt ook aan ons volk grote verantwoordelijkheid op.

Erkennen we nog dat de Heere ons de Statenvertaling gaf?

Erkennen we nog dat daarbij kanttekeningen werden gegeven ter lering?

Wat hebben Gods knechten en ambtsdragers, maar ook al Zijn kinderen uit vroeger en later tijd, daaruit, bij hemels licht, mogen putten. Ja, wat een rijkdom heeft de Heere aan Zijn kerk in deze arbeid der vaderen gegeven.

De kerken in ons vaderland, bijeen in de Synode te Dordrecht in de jaren 1618 en 1619, hebben in de 1e tot en met 13e zitting gesproken over het grote belang van een zuivere vertaling van Gods Woord.

Door Gods genade is deze Vertaling tot stand gekomen, en daarom zij er onder ons geen enkele behoefte aan een zgn. nieuwe vertaling. Waar nog bij komt dat deze vertaling op vele Schriftuurplaatsen de Waarheid, die naar de godzaligheid is als het zuivere werk des Geestes in de harten van dode zondaren, ontkracht.

De lezing van deze eenvoudige brochure moge de liefde tot onze Statenvertaling verlevendigen en doe ons, mede daardoor, pal staan in een tijd waarin allerlei wind van leer de erve der vaderen tracht te overspoelen.

Zo de Heere wil en wij leven komt er na verloop van tijd een brochure uit waarin vanuit het Hebreeuws en Grieks zal worden aangetoond, op welke verkeerde wijze verschillende teksten thans zijn en worden vertaald.

Het ligt n.l. in de bedoeling dat de commissie voortaan zal bestaan uit een aantal theologen van Geref. Confessie, aangevuld met enigen der aanvankelijke oprichters van dit Comité, en haar

werk er van zal maken om U die voorlichting te geven die meer dan nodig is.

Aangezien er echter van het oude comité al lange tijd een belofte lopend is om U iets ter lezing aan te bieden, heeft men gemeend U dit boekje nu te doen toekomen. U kunt dan zelf een vergelijking maken en zien hoe grote veranderingen er in de nieuwe vertaling zijn aangebracht. Veranderingen die alleen maar verslechtingen kunnen worden genoemd.

De Heere beware ons bij Zijn Woord en bevestigte onder ons nog de bede :

Maak in Uw Woord mijn gang en treden vast,
Opdat ik mij niet van Uw paan moog' keren.

Barneveld

A. W. Verhoef